LIVRĂRI IMPOSIBILE · 6

Un loc pentru trei

LinguAula

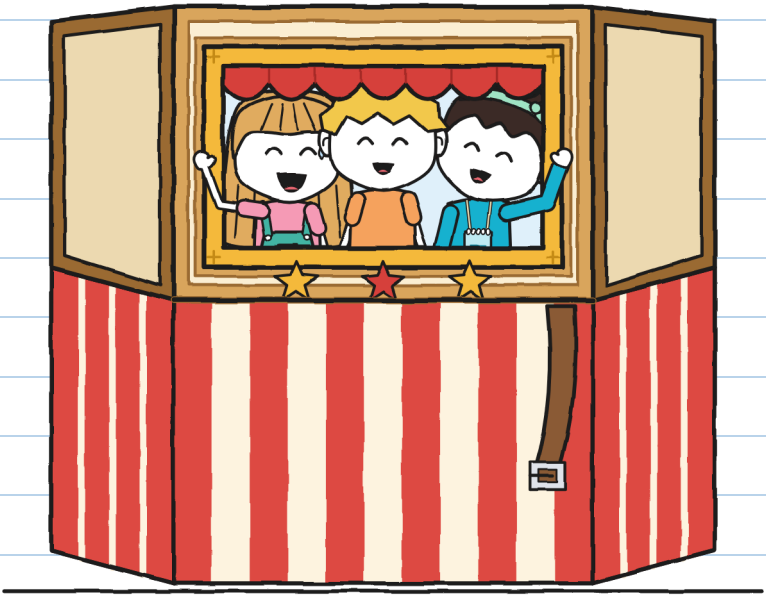

(caietul lui Guni)

MĂRIME M
Nivel mediu · 9+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 6

Un loc pentru trei

Text și ilustrații: LinguAula

MĂRIME M · Nivel mediu · 9+

Versiunea în limba română: LinguAula

Prima ediție: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

Cartea a șasea din serie. Cele dinainte: „Pachetul ăsta mușcă", „A nu se deschide înainte de tunet", „Returnat, te rog", „Aici nu, Fărâmiță!" și „Un tort pentru doi".

LinguAula

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

În trei. Eu îmi aleg mânerul. —J.

Împărțit. Încăpem. –J.

Dacă îl găsești, înapoiază-l pliat.

DOAR ÎN POVESTE

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste. Dragonii adevărați nu există. Pachetele nu se întorc zburând. Pentru un transport adevărat, vezi pagina 76. –J.

CINE E CINE

Guni. Măsoară în centimetri. Săptămâna asta mai numără și altceva.

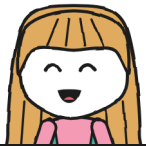

Julita. Știe drumul. Să-l explice e altă poveste.

Noa. Prietena Julitei de mai demult. Măsoară în pași: îi poartă mereu cu ea.

Irene. Conduce atelierul de teatru. Nu spune pe unde: spune „stop”.

Toni. De la FULGER și de la magazin. Cronometrează și nu comentează. Aproape.

Mara. Împrumută pachetul. Cutia nu și-o lasă din mână.

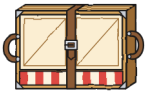

Nr. 6. Un teatru care încape într-o cutie. Dacă nimeni nu ține cureaua, se deschide unde vrea.

R. Expeditor. De data asta a lăsat o linie într-un inventar.

CAIET DE LIVRĂRI 6
de Guni

ÎMPĂRȚIT.

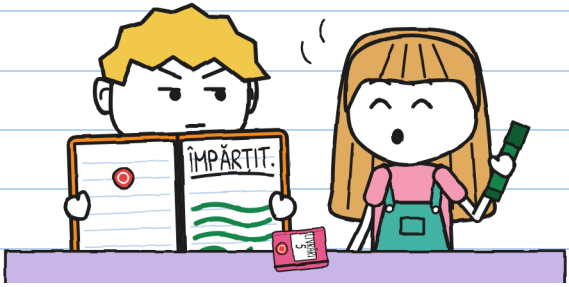

Caietul 5 s-a terminat cu două ace pe cadranul unui ceas. Ăsta e portocaliu, ca o mandarină. Are și el ștampila magazinului.

Pe prima pagină am scris un singur cuvânt. Am lăsat jumătate de pagină liberă, pentru orice eventualitate. N-a rămas liberă nici un minut.

Am împărțit prima pagină cu scrisul meu. –J.

CAPITOLUL 1

De ce e nevoie de trei?

Luni, la ieșirea de la școală, Julita mă aștepta la tejghea cu un plic în mână. Nu era nici verde, nici albastru. Era turcoaz și era închis.

— L-a adus poștașul. Scrie „Magazinului Livrări Imposibile”. Stau de ceva vreme fără să-l deschid.
— De cât timp?
— Douăzeci și opt de minute, a spus Toni din cutia lui, uitându-se la ceas. Record de cartier.

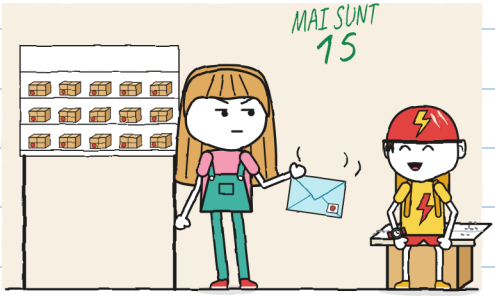

Nu era al meu. Plicurile care nu sunt ale mele cântăresc de trei ori mai mult. —J.

Mara l-a deschis cu o unghie.

Sunt Irene, responsabila atelierului de teatru de la centrul de cartier.
Actualizând inventarul, am găsit o linie:
„Teatrin pliabil: de primit".
Îl aveți dumneavoastră?
Sâmbătă 31 e gimcana cartierului.
Dacă teatrinul ajunge pliat în curtea noastră,
adus de o echipă de trei, îl semnez chiar acolo.
În echipa Noei e loc pentru trei și, deocamdată, e doar ea.

Julita: sunt eu! Acum fac teatru.
Adu pe cineva care se pricepe la pachete. –Noa

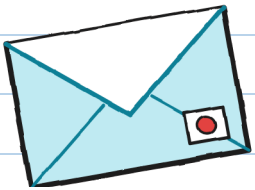

„Cineva care se pricepe la pachete". Ăla eram eu. La „pachete" mi-a plăcut. La „cineva", mai puțin.

La cinci au sosit Irene și Noa. Irene avea un dosar, o vestă plină de buzunare și un fluier atârnat la gât. Noa avea un carnet atârnat de un șnur și un creion turcoaz după ureche.

Julita și Noa s-au îmbrățișat atât de mult, că am avut timp să măsor: unsprezece secunde. Eu am rămas deoparte, cu caietul. Un caiet servește și la asta: să ai ceva în mâini.

— Ăsta e Guni, a spus Julita. Se pricepe la pachete.
— Salut, Guni care se pricepe la pachete, a spus Noa. Și mi-a notat numele în carnet.

Mara s-a urcat pe taburetul albastru și a coborât de pe raftul ei cutia nr. 6. O cutie la fel ca toate.

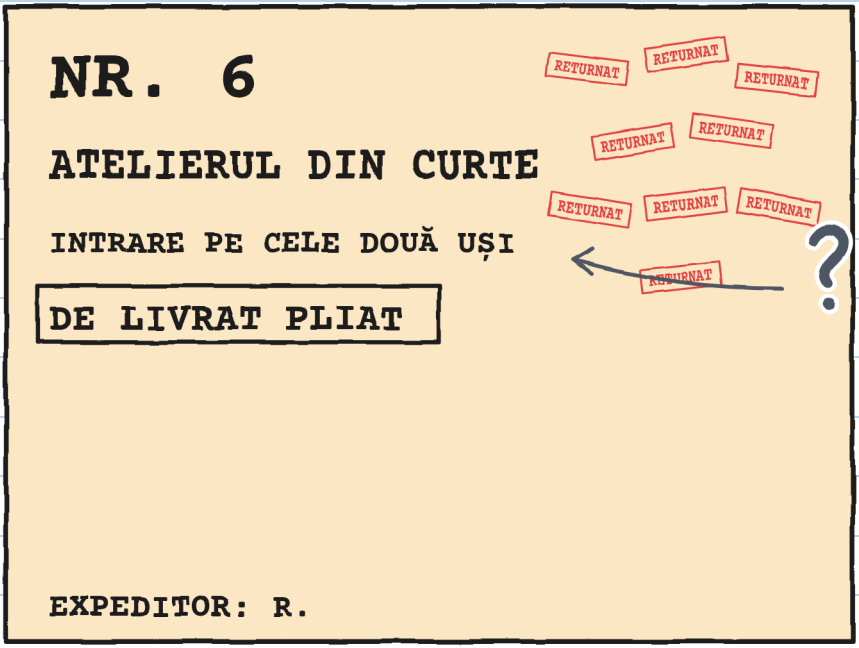

— Nouă ștampile, a spus Julita.
— „Cele două uși”, a citit Noa. Care două uși?

Irene nu știa. Mara, nici ea. Eu am notat asta cu un semn de întrebare.

— L-am dus de nouă ori, a spus Mara. Luni îmi deschidea ușa grupul de croitorie. Miercuri, corul. Vineri, șahul. „Atelierul? Nu e aici.” Nimeni nu semna pentru un atelier.

— Teatrul repetă în curte, a spus Irene. Iar în curte nu e sonerie.

Irene a deschis dosarul și i-a arătat Marei o foaie cu o ștampilă a centrului.

— Acum atelierul e în registru: „Atelier de teatru. Responsabilă: Irene”. Pentru un atelier, acum semnează cineva.

— Acum că există cine semnează, de ce nu-l duce Mara în cutia ei, ca suportul Eliei? a întrebat Julita.
— În cutia mea l-am dus de nouă ori, a spus Mara. Acum condițiile le pune cel care primește pachetul.
— Un teatrin pliabil e făcut ca să fie dus prin piețe, a spus Irene. Trebuie să văd că ai mei pot cu el pe stradă. Dacă nu pot, nu-mi folosește. Și nu semnez ce nu-mi folosește.

— Asta am mai auzit-o într-o brutărie, a spus Mara. Și și-a notat condițiile în registrul ei. Eticheta rămâne în cutie, iar cutia, la Mara.

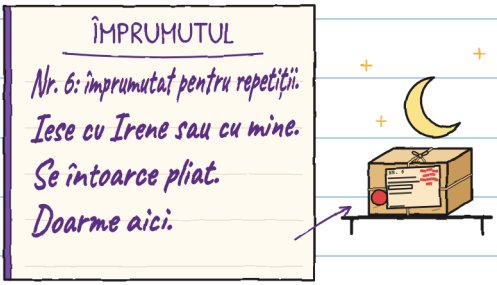

Dacă doarme pe raftul lui, în zori n-are unde să se întoarcă. Rămâne la nouă ștampile. Am întrebat. —J.

Marți am mers în curtea centrului de cartier. De pe trotuar se intră printr-o poartă de fier care se închide singură.

Mara a pus cutia pe jos și a scos capacul. Ieșind din cutie, teatrinul a crescut, ca suportul Eliei. Eu nu mă mai sperii: scot ruleta.

MĂSURI NR. 6

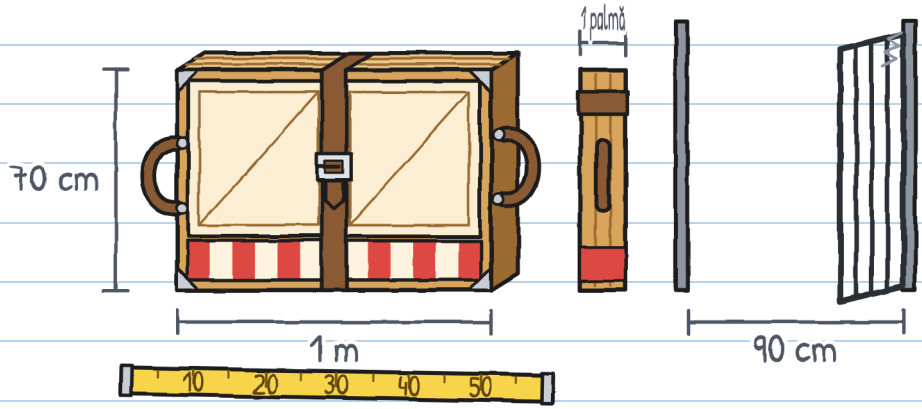

Pe cant, încăpea prin poartă. Asta era partea ușoară.

Înainte de orice, Irene a vrut să vadă dacă e întreg. A desfăcut cureaua și a răsucit balotul pliat. Panourile s-au deschis singure, de greutatea lor: clac, clac, clac. Era o scenă cu trei pereți, o cortină scurtă și o fereastră cu ramă în panoul din spate.

Pe fereastra teatrinului se vedea Toni, care trecea cu un sandviș. Avea gura plină. N-a putut să salute.

— E întreg, a spus Irene. Regula atelierului: mâinile, pe mânere. Pe balamale, niciodată. Iar la întoarceri, cineva ține cureaua.

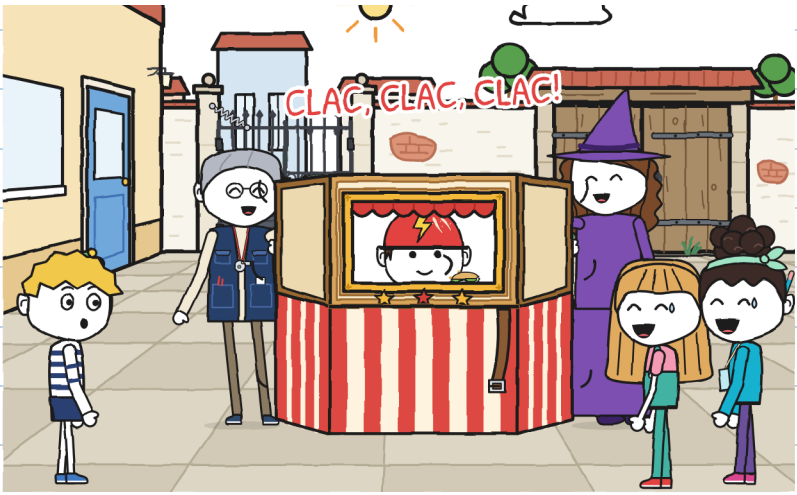

Irene și Mara l-au pliat și au prins cureaua în cataramă.

— Încercăm noi, a spus Julita. Noa era deja la celălalt mâner.

Au numărat până la trei și l-au ridicat. Puteau. Au făcut un tur al curții. Au ajuns la poartă. Poarta era închisă.

Julita s-a uitat la ea. Noa s-a uitat la ea. Aveau patru mâini, toate ocupate.

Eu eram la doi metri, cu mâinile libere și un caiet.

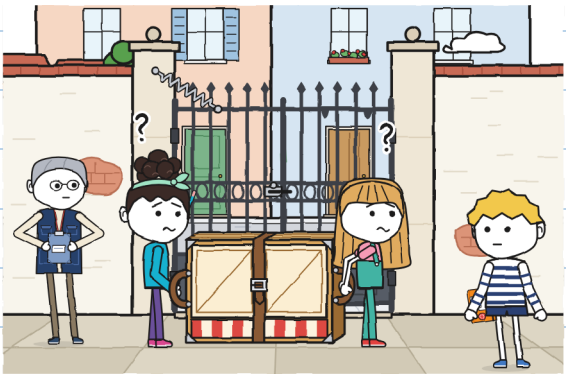

Am ținut poarta cu spatele. Au trecut. Irene a notat ceva în dosar.

După-amiaza aceea am inventat aparatul acestui caiet.

MĂSURĂTORUL DE TREI

cine face ce pe fiecare tronson

	A CĂRA 	A ORIENTA 	A FACE LOC
curtea, prima încercare	Julita și Noa	Julita și Noa	
curtea, a doua încercare	Julita și Noa	Julita și Noa	Guni

Două nume repetate și o căsuță goală: nu se poate trece. Cu căsuța plină, da.

Și am notat altceva, mai mic: „O poartă o poate ține și o piatră”.

Mai trebuia să înțelegem eticheta.
— Cele două uși sunt cele două canaturi ale porții, a spus Julita.
— Trebuie să le deschidem pe amândouă, a spus Noa.
— Putem măsura întâi zidul pe din afară, am spus eu.
Am arătat toți trei deodată. Julita, poarta. Noa, sala atelierului. Eu, strada.
— Mai târziu, au spus amândouă.

Am mers singur. Am ocolit zidul și am găsit ceva. Când m-am întors, râdeau de ceva de pe vremea când eu încă nu eram în cartier. Am deschis gura.
— S-a hotărât deja, Guni, a spus Julita. Sunt cele două canaturi.
Am închis gura. Și caietul.

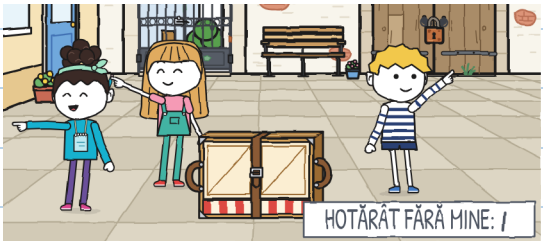

Liniuța am văzut-o după două zile. Era a mea. —J.

CAPITOLUL 2

Cine știe drumul?

Miercuri era primul traseu: de la magazin la curte, pe stradă. Când am ajuns, măsurătorul era deja completat. Cu verde.

— Tu și Noa cărați, a spus Julita. Eu orientez, că știu drumul. Și cum merg în față, fac loc.
— Ne-am gândit pe drum, a spus Noa.

Ce e scris cu verde nu se șterge. A doua liniuță.

MĂSURĂTORUL DE TREI

	A CĂRA 	A ORIENTA 	A FACE LOC
curtea, prima încercare	Julita și Noa	Julita și Noa	
curtea, a doua încercare	Julita și Noa	Julita și Noa	Guni
magazin → curte	Guni și Noa	Julita	Julita

HOTĂRÂT FĂRĂ MINE: II

— Înainte să plecăm am putea face un plan, am spus.
Cu virajele numerotate.
— Nu trebuie plan, a spus Julita. Merge totul drept până la peștele șchiop.

Noa a pufnit în râs. Julita, la fel.

— Care pește?
— Peștele șchiop e peștele șchiop, a spus Noa.
— E o poveste lungă, a spus Julita.
— Și foarte bună, a spus Noa.

Nu mi-au povestit-o. A treia liniuță.

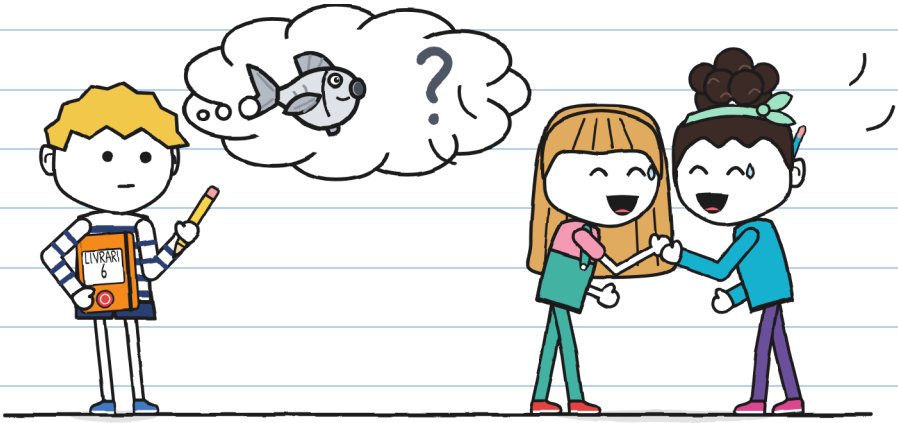

Mara a scos teatrinul din cutie la ușa magazinului. Noa a prins cureaua în prima gaură.

— Așa se desface mai repede când ajungem.

Eu mergeam în față, iar Noa, în spate. În față se vede strada. În spate se vede doar teatrin. Irene venea ultima, cu dosarul și fluierul. Nu spunea pe unde. Spunea „stop” când era o bordură.

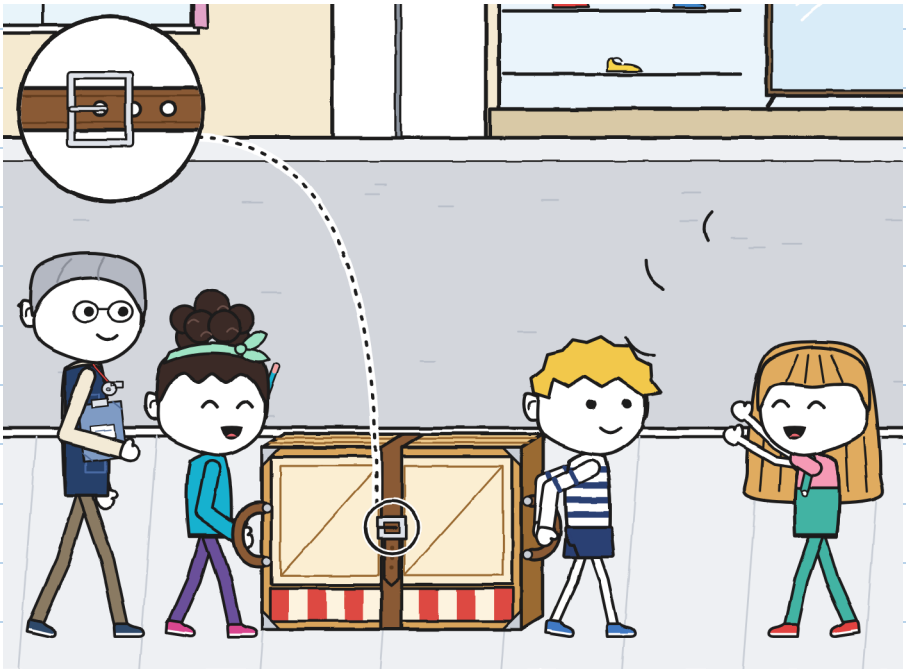

Julita făcea loc foarte bine.

— Faceți loc, trece un teatru!

Doamna de la magazinul de pantofi a ieșit în prag să-l vadă. Un domn cu un câine aștepta într-o intrare de bloc. Departe, de cealaltă parte a cartierului, a sunat un clopoțel. Tilin.

— FULGER își repetă proba, a spus Noa. Merg pe bicicletă, cu un plic. Noi mergem pe jos, cu asta.
— Cu asta nu se aleargă, a spus Irene.

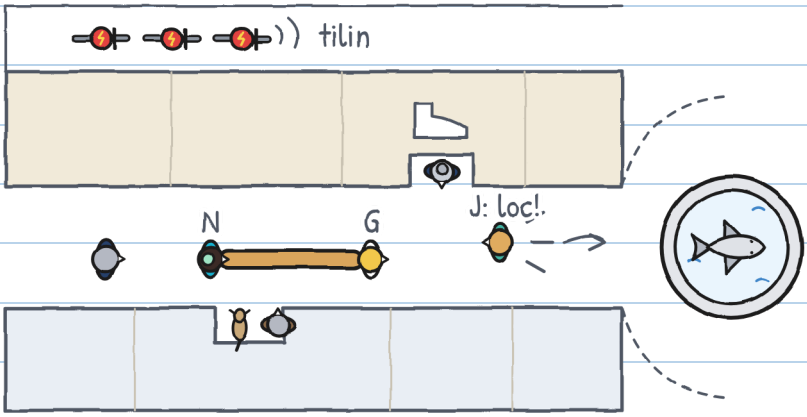

Am ajuns în piațeta cu fântâna. Julita s-a întors, a strigat indicația și a luat-o la fugă spre centru, ca să țină poarta.

— Până la peștele șchiop și cotiți!

Și nu mai era.

În mijlocul fântânii e un pește de piatră. M-am uitat bine la el. Din partea mea avea toate înotătoarele.

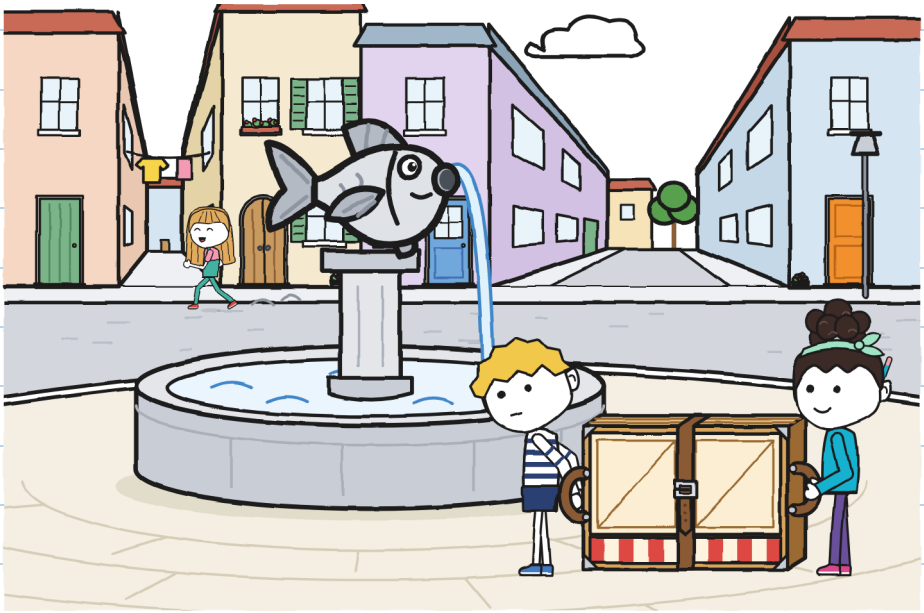

M-am gândit repede, ceea ce nu e specialitatea mea.

Peștele din fântână: înotătoare la vedere, toate.
Nu e șchiop.
Trebuie să fie alt pește.

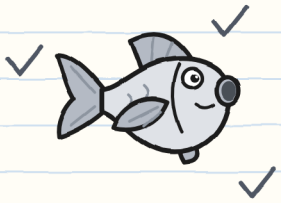

Cotitura: în ce parte?
Stânga, stradă îngustă.
Dreapta, stradă largă.
Un teatrin merge mai bine pe unde-i larg.

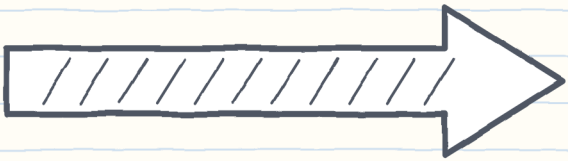

— Cotesc acum? am întrebat peste umăr.
— La peștele șchiop! a spus Noa din spatele teatrinului.

Am căutat mai departe alt pește. Nu era. Am cotit la dreapta.

Nimeni n-a spus „viraj”. Nimeni n-a ținut cureaua. În prima gaură, catarama ține puțin.
Clac. Clac. Clac.

Panourile s-au deschis încet, unul după altul, în jurul Noei. Irene a sunat din fluier. Când s-a oprit zgomotul, în mijlocul străzii era un teatru. Iar în teatru, Noa.
— Salut, a spus pe fereastră.

Irene s-a uitat la mâinile Noei. Apoi la ale mele. Erau toate întregi: panourile cântăresc puțin și se deschid încet.

— Cine orienta? a întrebat.

Nimeni n-a răspuns. Julita, care orienta, ținea o poartă, două străzi mai încolo.

L-am pliat Irene și cu mine, cu mâinile pe barele laterale. Între timp am măsurat: de la piciorul meu la fântână, patru metri.

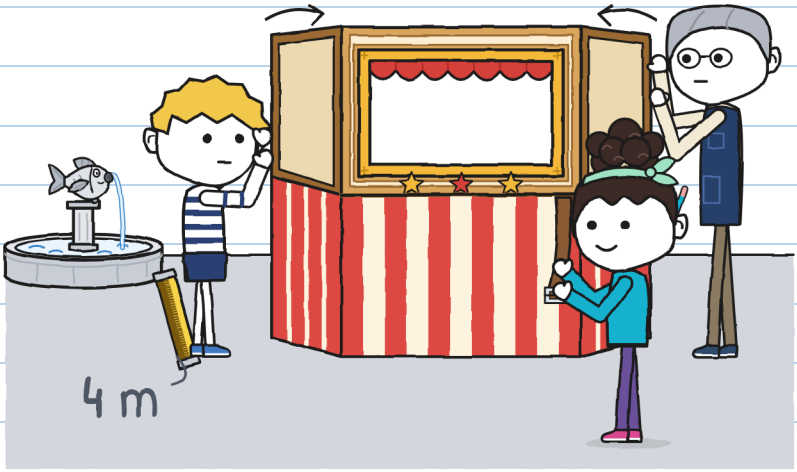

Julita s-a întors alergând.

— Dar era la peștele șchiop!

— Care pește șchiop?

— Ăla! a spus, arătând spre fântână. La stânga.

Ca întotdeauna.

— „Întotdeauna" e de pe vremea când eu nu eram aici.

Julita s-a întors spre Irene.

— Doar că Guni s-a rătăcit.

Eu nu mă rătăcisem. Știam exact unde sunt: la patru metri de fântână. Tocmai măsurasem.

Și asta au hotărât-o fără mine. A patra liniuță.

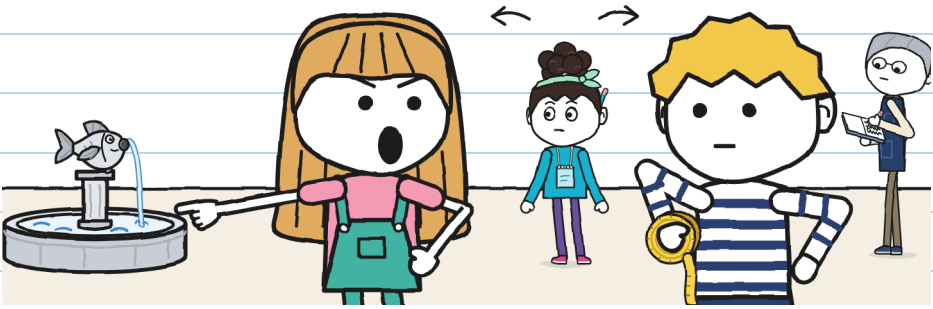

Am spus-o cu voce tare și în fața oamenilor. Știu. —J.

Mi-au arătat cealaltă parte a peștelui. Îi lipsește o înotătoare, cea din stânga. Ca s-o vezi, trebuie să știi că nu e acolo.

Am repetat virajul. Prima dată am spus „viraj” prea devreme. A doua, prea târziu. A treia a ieșit, dar nimeni nu vorbea.

Atunci a trecut FULGER pe șosea: Zoe, Bruno și Toni, în șir, cu mâinile pe ghidon. Tilin la colț. Au ocolit fântâna fără să frâneze și fără să se atingă.

— Stația unu, din prima, a spus Toni în trecere.

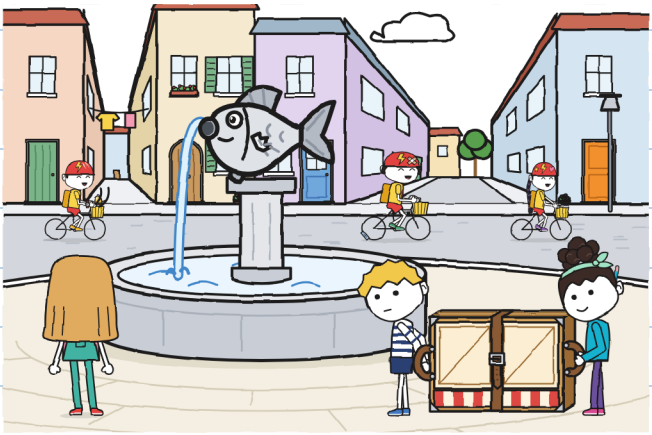

Am ajuns în curte aproape noaptea. Mara a pus teatrinul în cutie și a dus cutia la magazin.

Am notat ziua de azi în măsurător. Cele trei căsuțe aveau nume și, totuși, ni s-a deschis un teatru pe stradă. Măsurătorului îi lipsea ceva. N-am știut ce.

MĂSURĂTORUL DE TREI

	A CĂRA 	A ORIENTA 	A FACE LOC 	
magazin → curte	Guni și Noa	Julita	Julita	
magazin → fântână	Guni și Noa	Julita	Julita	s-a deschis · repetat de 3 ori

?

Numele meu apare de două ori pe rândul ăsta. Și eu nu eram la niciuna dintre ele. —J.

Acasă am desenat, pe ultima pagină, ce găsisem marți în spatele zidului. Am acoperit desenul cu mâna, deși eram singur.

M-am gândit: „Mâine vor greși iar. Atunci îl scot”.

Mi s-a părut un plan bun. Avea și oră.

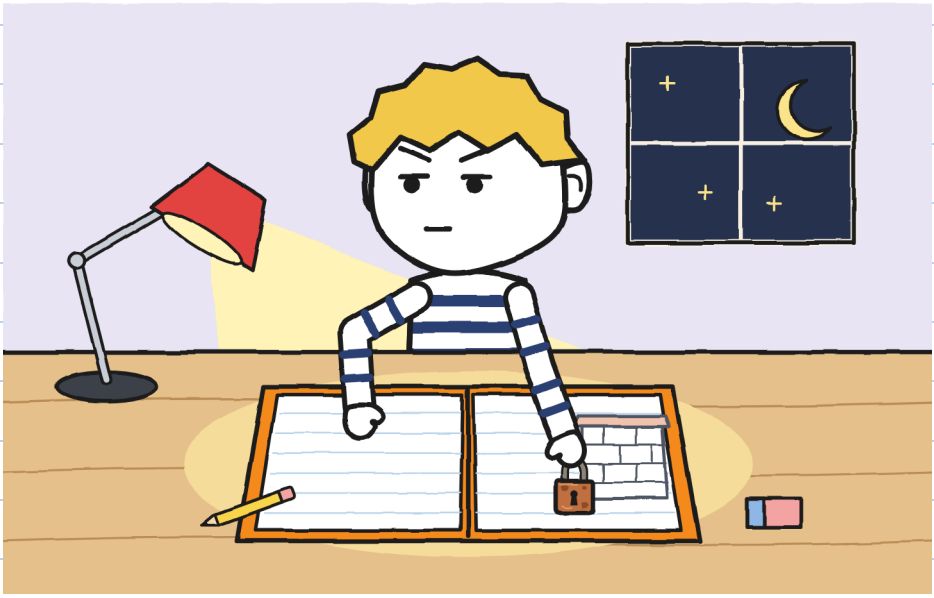

Pagina asta am citit-o joi. Nu mi-a plăcut. A mea de miercuri, nici ea. —J.

CAPITOLUL 3

Merge planul lui Guni?

Noaptea aceea am făcut planul întreg. Curtea văzută de sus, zidul măsurat, poarta, fântâna, cele trei tronsoane. Iar pe spate, ce era de marți.

Mi-a ieșit un plan foarte bun. L-am împăturit în patru și l-am pus în caiet.

Joi, la magazin, Noa număra pași.

— De la ușă la bordură, șase pași. De la bordură la felinar, unsprezece.

— Asta se măsoară cu ruleta, am spus.

— Eu măsor în pași. Îi port mereu cu mine.

Am măsurat un pas de-al Noei: cincizeci și opt de centimetri. Ea l-a notat în carnet. Eu, în caiet. Julita se uita la noi ca la două ceasuri care arată aceeași oră. Credeam că Noa va fi o altă Julita. Nu e. Noa numără.

Am mers în curte cu Irene. Julita și Noa voiau să-și încerce ideea: să deschidă cele două canaturi ale porții. Primul canat se deschide și se închide singur. Al doilea nu s-a deschis. Are vopsea peste vopsea și un șurub pe jos.

— Atunci eticheta e greșită, a spus Julita.
— Sigur, a spus Noa.
Au hotărât în două secunde. Am scos creionul pentru liniuță. Era a cincea.

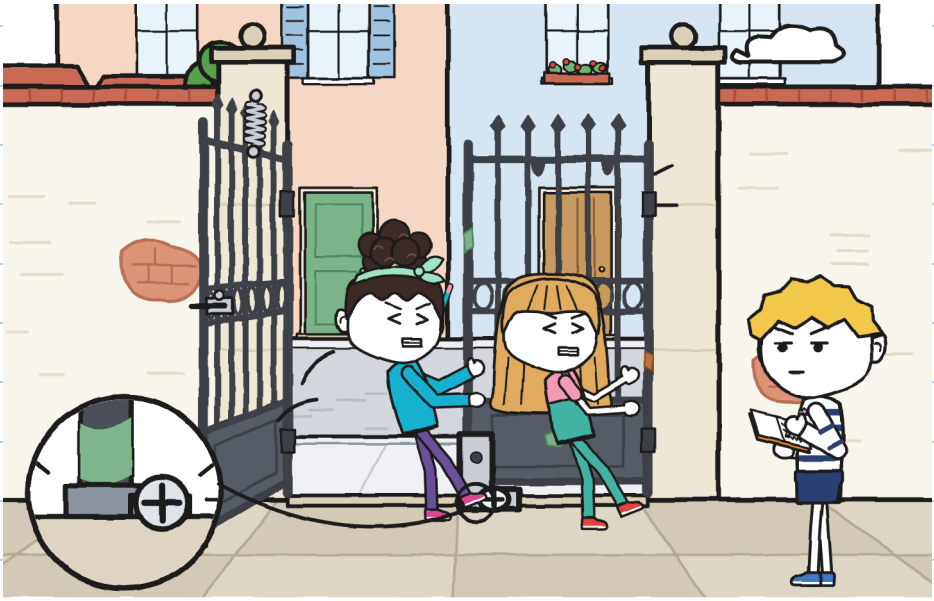

Nu am făcut-o.

M-am uitat la șirul de liniuțe. Lipsea una. Marți, în spatele zidului, am hotărât și eu ceva fără să întreb pe nimeni: să tac.

HOTĂRÂT FĂRĂ MINE: ||||

HOTĂRÂT FĂRĂ ELE: |

— Eticheta nu e greșită, am spus. Mi-a ieșit mai tare decât voiam. Curtea mai are o ușă. E în spatele curții, pe aleea canalului. E veche și are un lacăt. Am găsit-o marți.

Am scos planul și l-am desfăcut deasupra teatrinului.

— Marți? a spus Julita.
— Marți. L-am păstrat ca să am dreptate mai târziu.

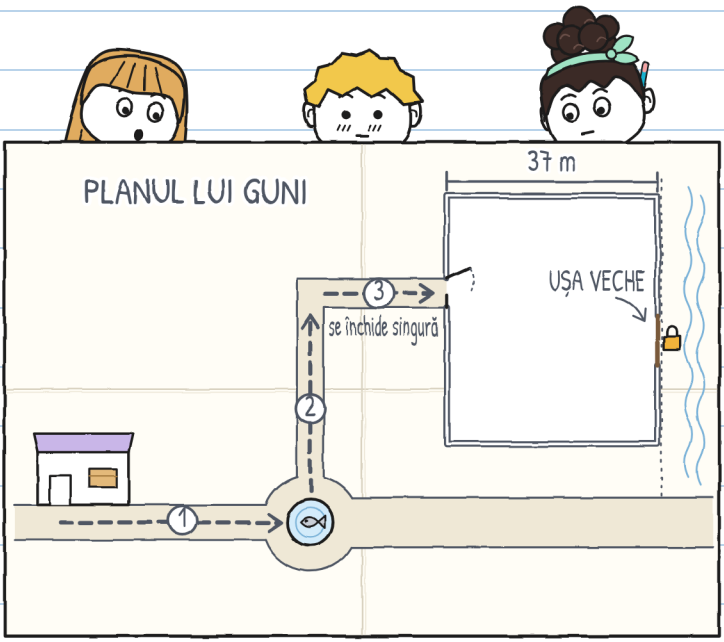

Nimeni n-a spus nimic o vreme. Am măsurat: a fost lungă.

— Bine, a spus Noa. Și a copiat ușa pe harta ei.

Julita n-a spus „bine”. Mișca un picior.

— Ieri ne-ar fi prins foarte bine.

— Da.

În curte nu e niciun colț unde să te ascunzi. Nici nu am căutat. Am rămas cu planul deschis.

N-am spus „bine” pentru că încă nu era adevărat. —J.

Am mers să vedem ușa toți trei, cu Irene. Noa a numărat zidul: șaizeci și patru de pași. Eu îl aveam deja: treizeci și șapte de metri. Ieșea la fel.

Ușa veche e de lemn, cu două canaturi, lată ca patul unui uriaș. Lacătul are mai multă rugină decât lacăt.

— Stă închisă de ani, a spus Irene. Eu am văzut-o mereu așa.

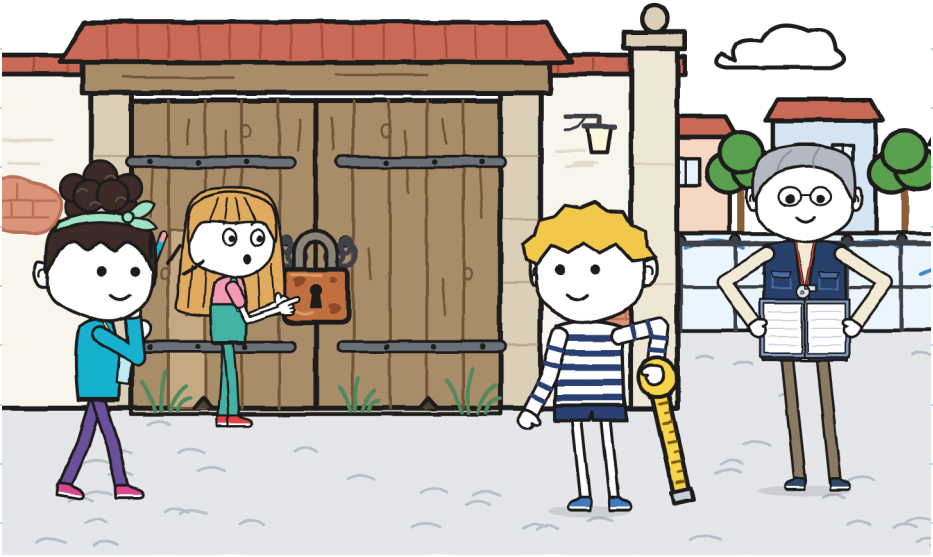

Irene a căutat în registrul centrului până a dat de o foaie galbenă.

— Uite-o. Pe vremea când ușa asta se folosea, în curte se intra pe două locuri: pe poartă sau pe aici. Curții îi ziceau „cea cu două uși”. Iar dintre toate grupurile, doar teatrul repetă în curte.

— Atunci eticheta nu e o ghicitoare, a spus Noa.

— E o adresă, am spus eu.

„Atelierul din curte. Intrare pe cele două uși.” Era bine scrisă. Era veche, atât.

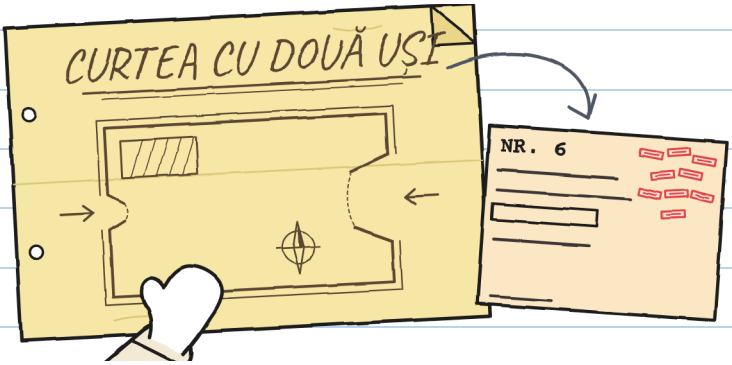

Mara a zis mai târziu că a văzut lacătul ăsta de nouă ori. A crezut că o ușă închisă nu mai contează. —J.

Cheia era în dosar, într-un plic: „Ușa veche. A nu se pierde”. Irene a deschis lacătul. Ușa a făcut un zgomot de vapor.

Înăuntru, în curte, cei de la șah aveau mesele la soare. Irene a deschis teatrinul în mijloc, să vadă cât loc lasă între cele două uși. Lăsa din belșug.
Pe fereastra teatrinului se vedea domnul Antonie, cel de la șah, cu bereta peste ochi. Se gândea la o mutare. Sforăia puțin.

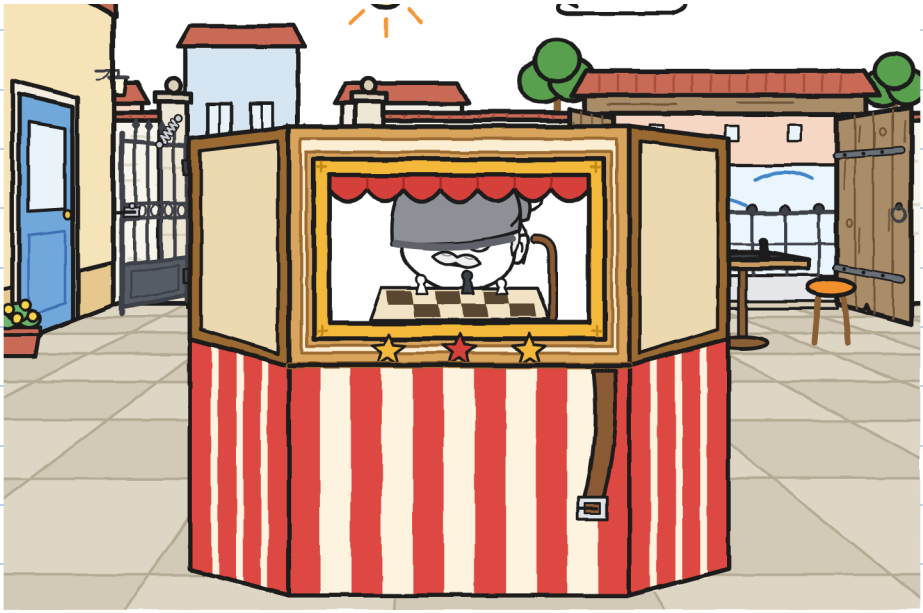

— Sâmbătă le deschid pe amândouă, a spus Irene.
Bicicletele intră pe cea veche, dinspre aleea canalului.
Cei care merg pe jos cu încărcătură, pe poartă, dinspre trotuar. Așa nu se încrucișează.
— Dar cea veche e mai lată, a spus Julita. Și nu se închide singură.
— Iar poarta e a voastră. Dacă atelierul duce teatrinul într-o piață, vor fi uși mai rele.
Julita a deschis gura. S-a uitat la Noa. S-a uitat la mine.
— Tu ce zici?
Era prima dată în toată săptămâna când mă întreba.
Am notat cu data.

Am spus că poarta, dar exersată înainte. Noa a spus la fel. Julita a spus bine, și de data asta era adevărat pe jumătate.

După aceea am reparat măsurătorul. Avea trei căsuțe și niciuna nu servea pentru ce se întâmplase miercuri, nici pentru ce știam eu.

MĂSURĂTORUL DE TREI (CU PATRU)

	A CĂRA	A ORIENTA	A FACE LOC	A ANUNȚA
curtea, a doua încercare	Julita și Noa	Julita și Noa	Guni	Guni, nu
magazin → fântână	Guni și Noa	Julita	Julita	nimeni

A ANUNȚA: a spune ce știi

Măsurătorul de trei are patru căsuțe. Nu mă plâng. A patra e cea care mă costă cel mai mult. –J.

Ne-am întors pe lângă fântână. M-am oprit în fața peștelui, pe partea lui șchioapă.

— Îmi povestiți povestea?
— E lungă, a spus Julita.
— Sâmbătă, a spus Noa. Dacă ajungem.

Nu era un nu. Am pus planul în caiet, de data asta nepliat, cu jumătate de plan ieșind.

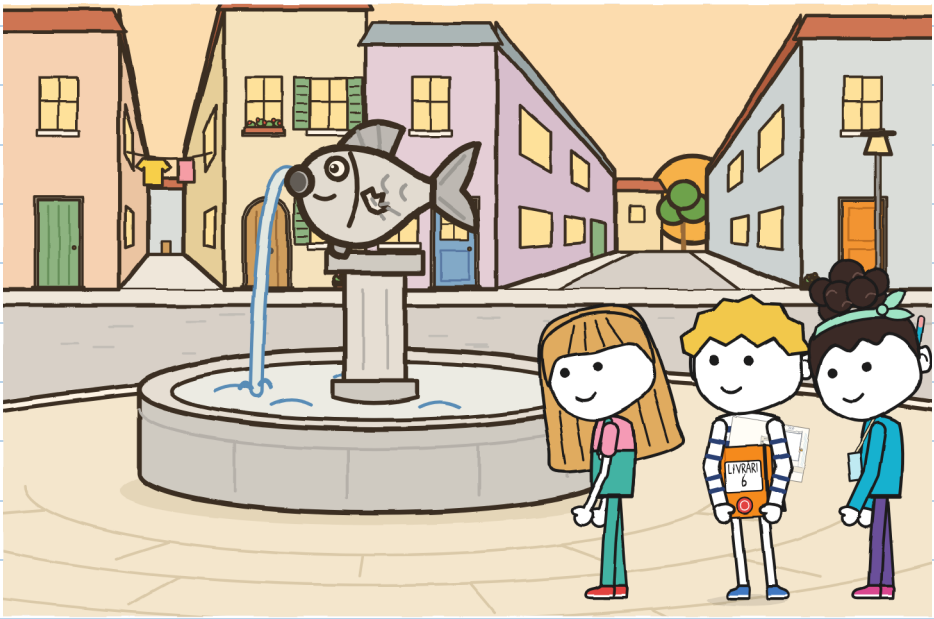

CAPITOLUL 4

Poate oricine să conducă?

Vineri a venit Toni la magazin cu ceasul, un creion și foaia de înscriere a echipei FULGER.

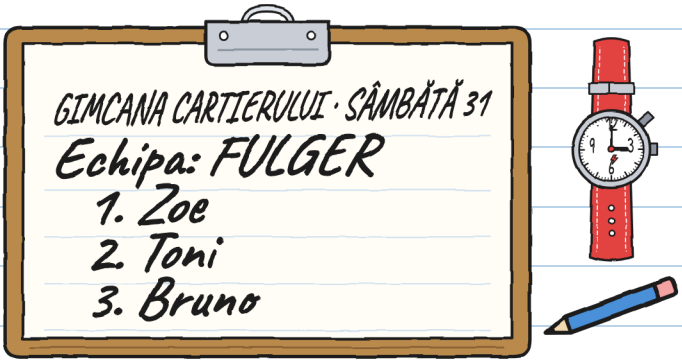

— A completat-o Zoe, a spus. Bruno i-a dictat numele: „Bruno, cu b".

— Și Zoe?

— A scris Bruno. Cu b.

Apoi s-a așezat în cutia lui și a dat ceasul la zero.

— Azi măsor timpul. Nu comentez. Notez ce trebuie repetat.

Ideea Noei: schimburi. Trei tronsoane, și la fiecare orientează altcineva. Ideea mea: ca a orienta și a face loc să fie aceeași persoană, cea care merge liberă. Celelalte două văd doar teatrinul. Ideea Julitei: să începem acum.

— Cine orientează primul tronson?
Am arătat toți trei deodată. Fiecare a arătat spre altul.

Toni a notat. Irene aștepta la ușă, cu dosarul. Nici ea nu comenta.

Înainte să ridicăm teatrinul, Julita a spus:
— Un lucru. Miercuri am dat o indicație pe care o înțelegea doar Noa. Și apoi am spus că tu te-ai rătăcit. N-a mai spus nimic. Nu era nevoie: era tot acolo.

— Bine, am spus. Am învățat de la Noa.
— Pe ce parte îi lipsește înotătoarea peștelui?
am întrebat.
— Pe stânga, cum vii. La fântână, viraj la stânga. Te anunț cu cinci pași înainte.
— Asta da, indicație.

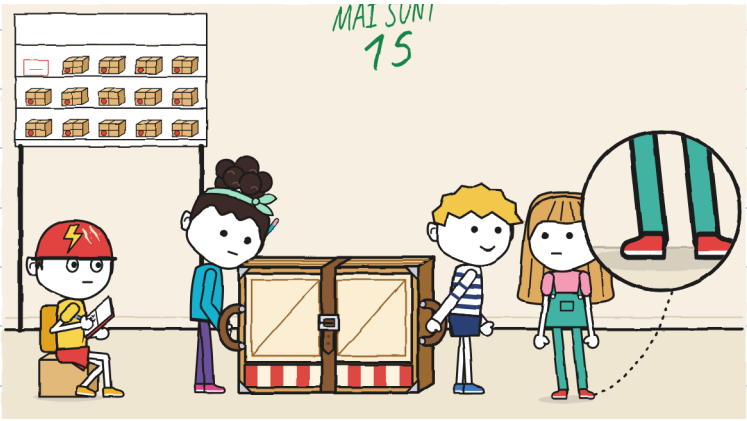

Ambele picioare nemișcate. Verifică în desen. —J.

Tronsonul unu. Noa a prins cureaua în a doua gaură.

— Cinci pași... Viraj la stânga!
— Cureaua! a spus Noa. Și a ținut-o.

Am ocolit peștele șchiop. Parcă am fi făcut-o mereu.
Niciun clac.

— Tronsonul unu: șase minute, a spus Toni.
Repetat: nimic.

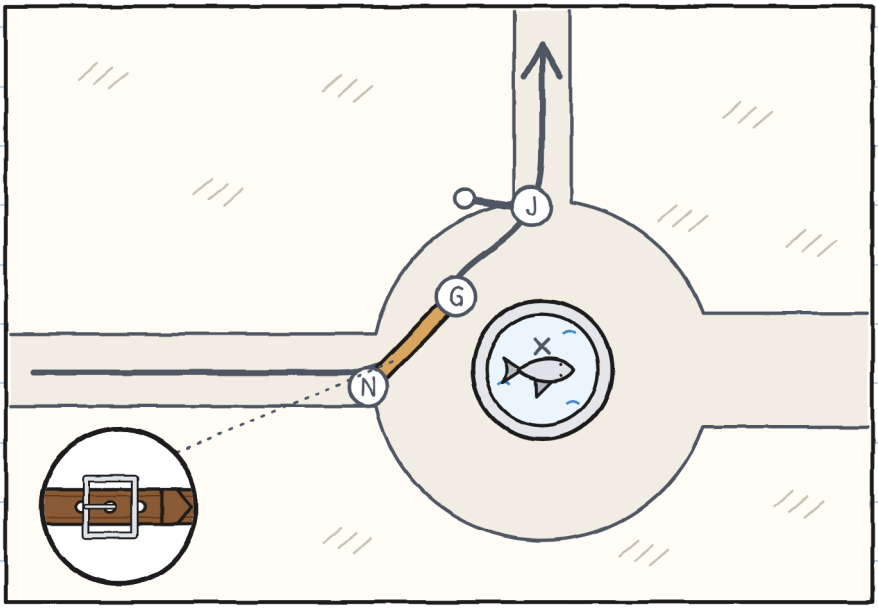

Tronsonul doi, de la fântână la colț. Cărau Julita și Noa. Orientam eu.

Eu orientez așa:

— Trei pași. Stop. Bordură. Urcă. Doi pași. Stop. O doamnă. Bună ziua. Trece doamna. Patru pași.

Julita mergea în față, cu mânerul ei, fără să scoată un cuvânt. Piciorul i se ducea singur spre drumul scurt. Îl aducea înapoi pe drumul meu.

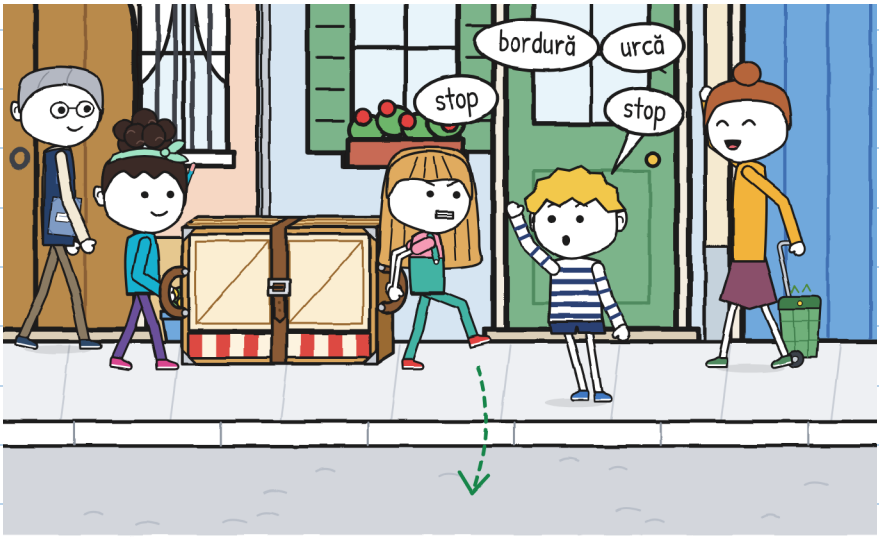

— Tronsonul doi: unsprezece minute, a spus Toni. E cel mai lent pe care l-am măsurat în viața mea. Repetat: nimic.

Era prima dată când conduceam ceva și nu trebuia repetat.

— Ai spus „stop” de paisprezece ori, a spus Julita.
— Le-am numărat, a spus Noa. Cincisprezece.
— Șase erau în plus, a spus Julita. Dar le-am făcut pe toate.

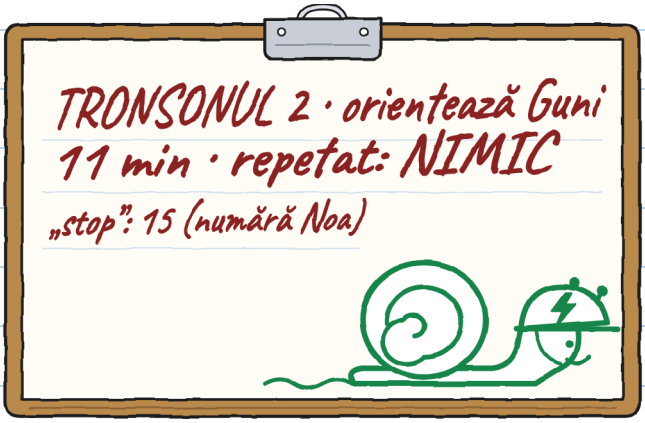

N-am discutat niciuna. Mă dureau dinții de cât i-am strâns. —J.

Tronsonul trei, de la colț la curte. Căram Julita și cu mine. Orienta Noa, cu harta gimcanei. Irene o împărțise tuturor echipelor.

După douăzeci de pași, Noa s-a oprit, unde începe aleea canalului.

— Nu iese.

— Ce nu iese?

— Harta ne bagă pe aici. Până la ușa veche. Iar noi intrăm pe poartă, care e de cealaltă parte.

Am lăsat teatrinul pe jos. Mai întâi se lasă jos; apoi se discută.
Am pus planul meu lângă harta lor. Harta gimcanei avea pictată o singură intrare. Nu era poarta: era ușa veche.
— E o hartă veche, am spus. Din vremea când se intra pe acolo.

De acolo până la poartă erau patruzeci și doi de pași de-ai Noei. Sau douăzeci și patru de metri de-ai mei. Cu pasul ei și ruleta mea se poate măsura tot cartierul.

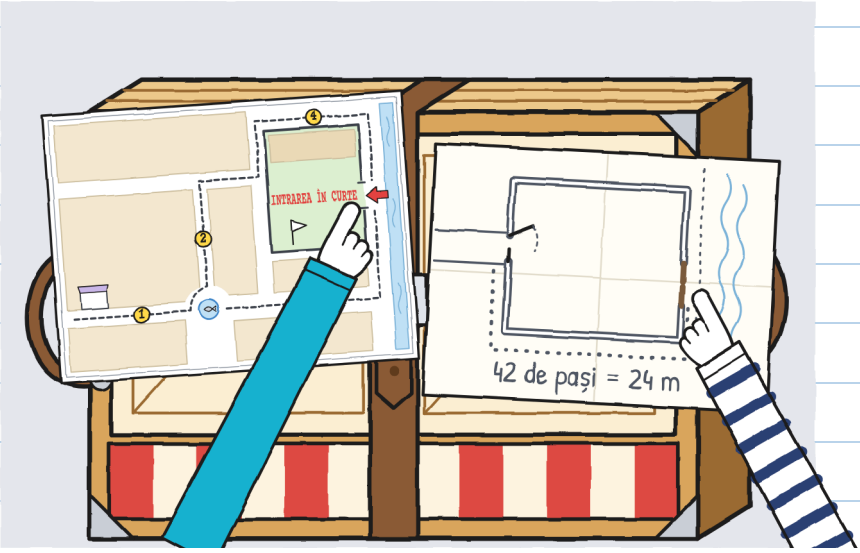

— I-o spunem lui Irene? a întrebat Julita.
— Și celorlalte echipe, a spus Noa. Altfel, cei care merg pe jos se bagă toți pe alee. Cu bicicletele.
Eu n-am spus nimic. Eram de acord.

Irene a corectat hărțile, una câte una, cu un marker roșu. Toni s-a uitat la a lui.
— FULGER voia să intre pe unde zicea harta.
— Voi intrați pe acolo, a spus Irene. Pentru biciclete, harta era bună. Din întâmplare.

Ne-am întors la colț și am repetat tronsonul trei, acum până la poartă. Julita și cu mine căram. Noa a orientat, a făcut loc și a anunțat, toate deodată:

— Stop! Țin canatul! Treceți!

Am trecut. Am completat măsurătorul.

	A CĂRA 	A ORIENTA 	A FACE LOC 	A ANUNȚA
colț → curte	Guni și Julita	Noa	Noa	Noa: „harta e greșită”

Primul rând cu toate căsuțele pline. Iar a patra, cea de anunțat, a completat-o Noa.

Poarta e grea. Noa a ținut-o cu spatele, ca tine marți. O notez eu, că tu nu ai fi notat-o. —J.

Toni ne-a arătat foaia lui.

— Ultima e o părere, a spus Julita.

— E un fapt, a spus Toni. La FULGER, o direcție spusă greșit se plătește de două ori: la dus și la întors.

Și-a pus casca și a plecat să-și repete proba lui. Tilin.

Seara, la magazin, Mara a pus teatrinul în cutie. Noa s-a uitat la cataramă.

— Mâine, în a treia gaură. Chiar dacă se desface mai greu.

Eu am deschis caietul la colțul cu liniuțe. Azi nu am făcut nicio liniuță. Am numărat patru dezacorduri. Pe toate patru le-am spus cu voce tare. Am câștigat unul.

HOTĂRÂT FĂRĂ MINE: ||||

HOTĂRÂT FĂRĂ ELE: |

Vineri.

Dezacorduri: 4.

Spuse: 4.

Câștigate: 1.

Cel pe care l-ai câștigat era cel cu lăsatul teatrinului pe jos înainte de discuție. Ăla ți-l fac cadou. —J.

CAPITOLUL 5

Contează să ajungem primii?

Sâmbătă mi-am pus tricoul portocaliu de sâmbătă.

— Ești asortat cu caietul, a spus Julita.

La unsprezece, curtea avea ambele uși deschise pentru prima dată după mulți ani. Intrau oameni pe amândouă. Irene, cu fluierul, a explicat regulile:

— Fiecare echipă își aduce încărcătura până aici, trecând prin toate stațiile. Cu încărcătură nu se aleargă. Cine aleargă repetă tronsonul. Cine nu repetă, câștigă timp.

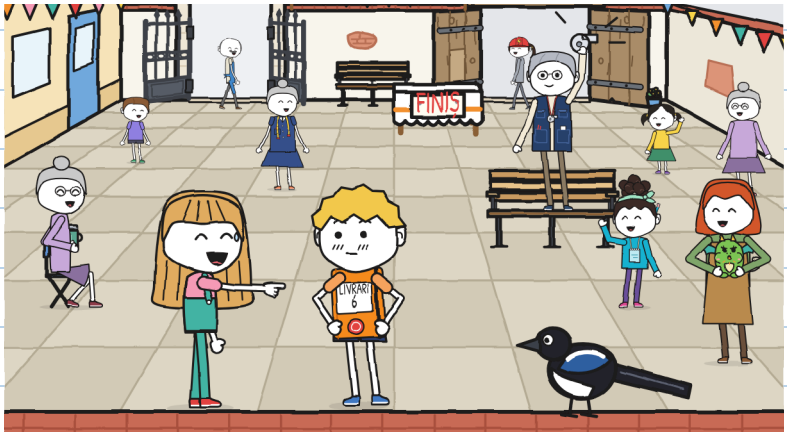

În listă erau cinci echipe. FULGER avea un plic, pe bicicletă. Corul, un pupitru de note. Șahul, o tablă uriașă. Croitoria, un manechin fără cap.

Pe a noastră a notat-o Noa luni, înainte să mă cunoască:

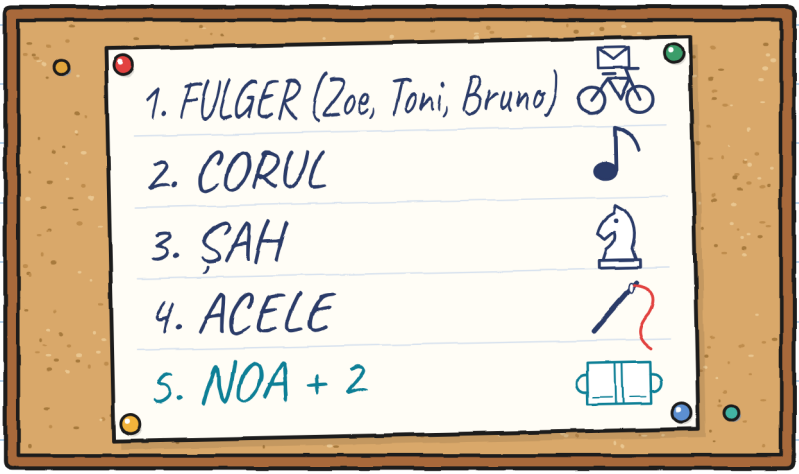

— Suntem „Noa + 2”, i-am spus Julitei.
— Eu sunt 2, a spus ea. Tu o să fii plusul.

Fiecare echipă pleca de la ușa unde dormea încărcătura ei. Nouă ne-a dat startul domnul Antonie, care locuiește aproape și nu aleargă.

Mara a scos teatrinul. Noa a prins repede cureaua și l-am ridicat. Clac: un panou s-a deschis o palmă.

— Jos, am spus.

Nimeni n-a discutat. A doua oară, Noa a prins cureaua încet, în a treia gaură, și a tras de două ori ca să o încerce.

Domnul Antonie și-a coborât bereta, ca un steag de start.

— Cu calm, a spus, că așa se ajunge.

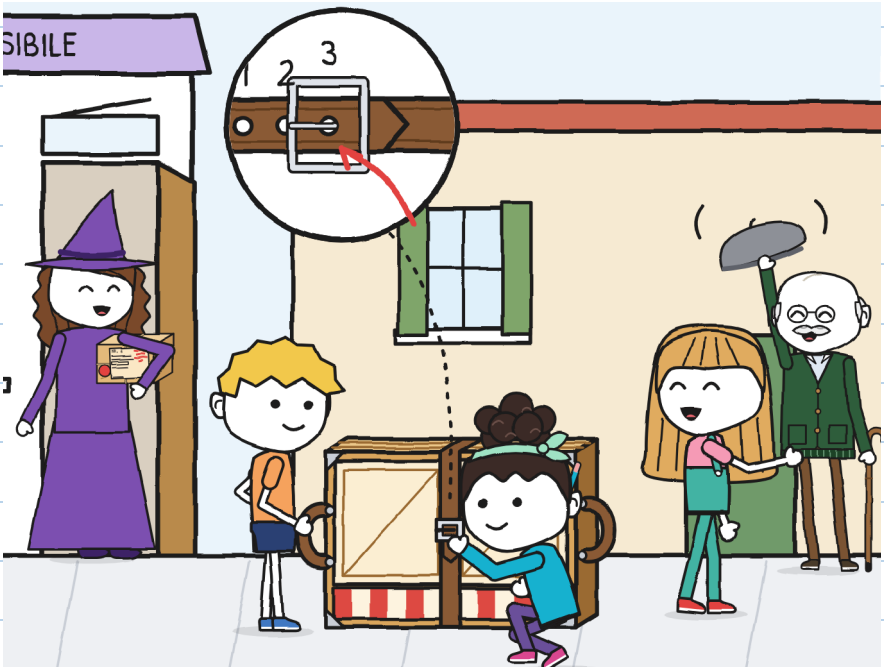

Tronsonul unu. Julita orienta.

— Cinci pași... Viraj la stânga!

— Cureaua!

Ne învârteam încet în jurul peștelui șchiop, ocupând tot colțul, când a ajuns Zoe pe bicicletă. Mergea prima dintre toți. A frânat și a pus un picior pe jos.

— Treceți voi. Cu asta nu se aleargă.

A așteptat până am ieșit din curbă. Apoi a plecat. Am fost înaintea ei douăzeci de secunde. Le-a cronometrat chiar ea.

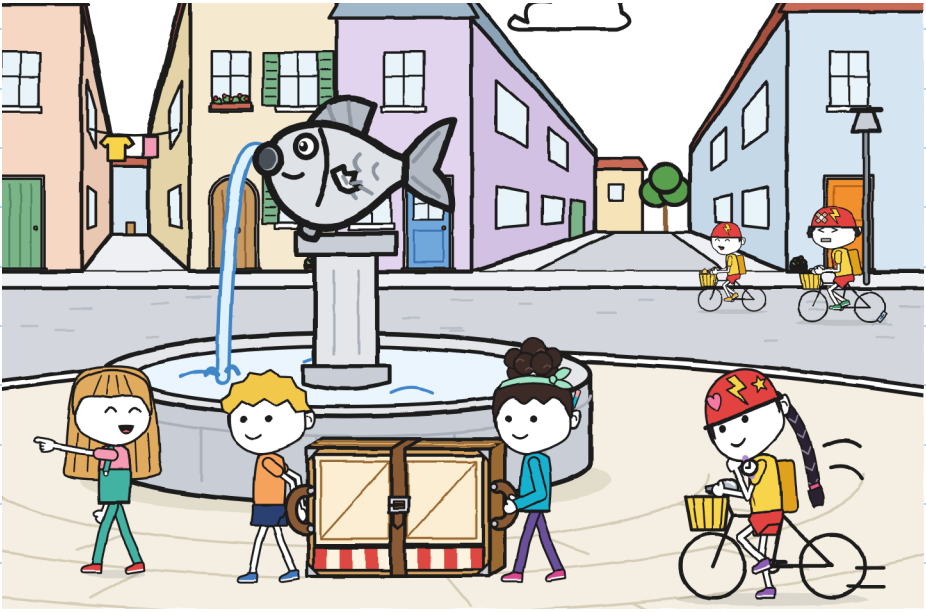

La fiecare stație ștampilau o fișă. La cea de la brutărie, Elia ștampila cu degetul mare plin de făină.
FULGER a trecut de trei ori prin fața noastră, de fiecare dată pe altă stradă. Toni avea ambele mâini pe ghidon și suna clopoțelul la colțuri. Bruno avea plicul. Zoe mergea în față și îi aștepta la fiecare stație. Nu atingea fișa până nu erau toți trei.

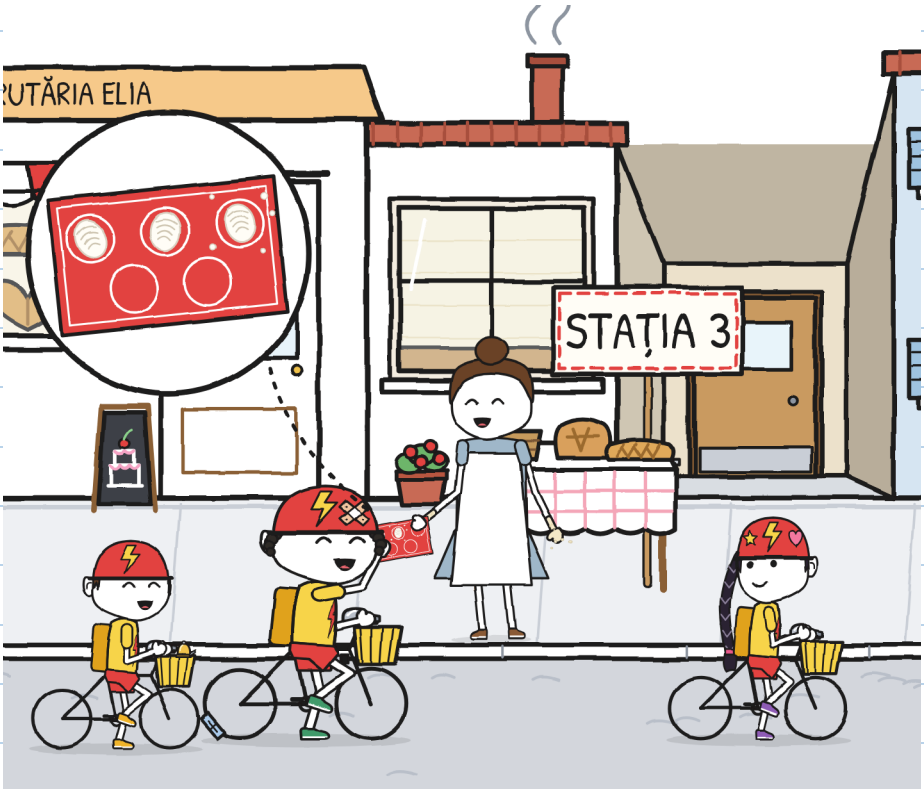

La tronsonul doi ne-a depășit corul cu pupitrul. Alergând. A sunat fluierul lui Irene. Corul s-a întors la fântână, cântând încet.

Ne-a depășit șahul. Ne-a depășit până și manechinul. Julita n-a alergat. Adică: i-a fugit un picior. L-a adus înapoi.

— Contează să ajungem primii? a întrebat.

— Eticheta nu spune „primii”, a spus Noa. Spune „pliat”.

— Bordură, am spus eu.

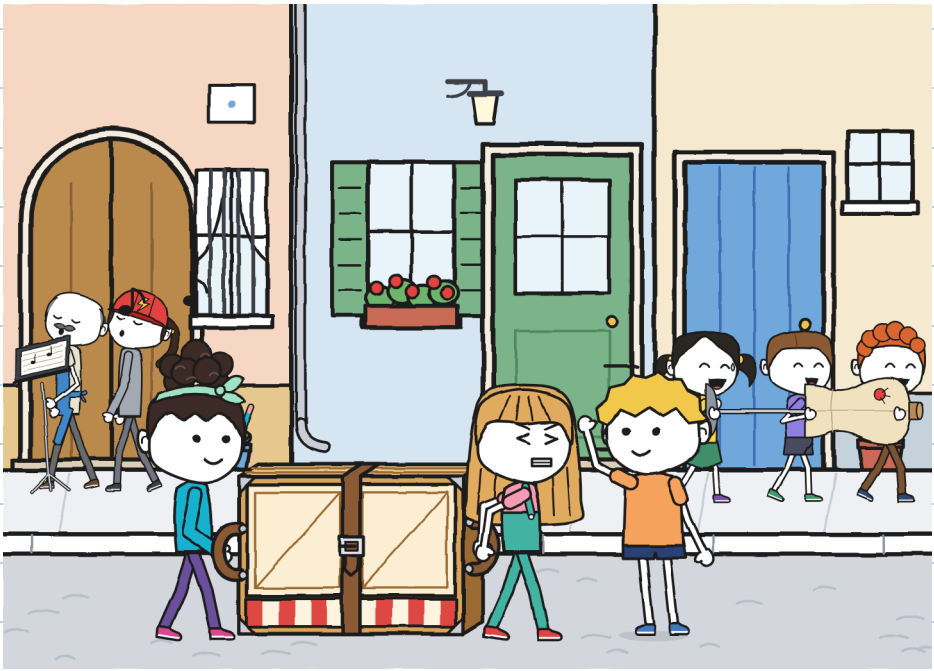

Tronsonul trei. A orientat Noa până la poartă. Acolo am lăsat teatrinul pe jos.

— Cine deschide? a întrebat Julita. Și a așteptat răspunsul.

Am arătat toți trei deodată. Toți trei, spre același loc: Noa a arătat poarta, Julita a arătat poarta și eu am arătat poarta. Apoi am râs, pentru că așa nu se hotărăște cine.

— Tu, am spus Noa și cu mine. Noa s-a pus la mânerul ei.

Julita a ținut poarta cu spatele și cu amândouă mâinile.

— Stop! Țin canatul! Treceți!

Am trecut. Pliat. Întreg.

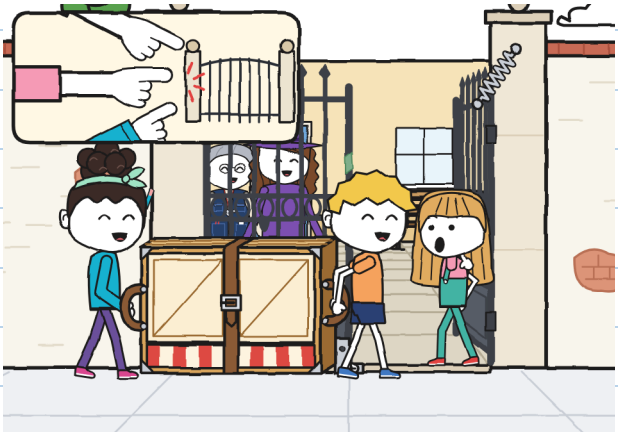

— Patruzeci și unu de minute, a spus Irene.

FULGER a făcut paisprezece minute. Stăteau toți trei pe jos, lângă biciclete, fără o picătură de transpirație. Mara a venit cu cutia sub braț. Irene s-a uitat la teatrin, pe jos în curtea ei, pliat, cu cureaua la locul ei. A deschis dosarul și i-a arătat Marei foaia din registru. Julita i-a dat Irenei carioca verde.

— Îmi folosește, a spus Irene. Și a semnat pe etichetă.

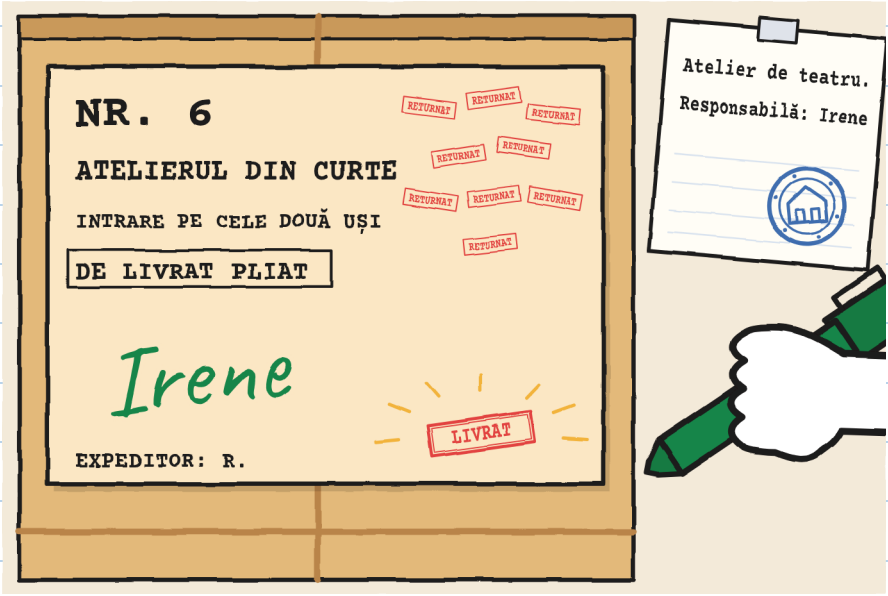

Pe etichetă a apărut cuvântul LIVRAT. Nimeni nu-l scrisese.

Irene a deschis inventarul, lista lucrurilor centrului, ca să noteze teatrinul. N-a fost nevoie: avea deja pagina lui, cu o linie veche și un scris foarte urât.

— E de pe vremea când eu încă nu conduceam atelierul, a spus Irene. Nu știu cine e.

— Nici noi, a spus Julita. Dar aflăm câte ceva.

R. a fost în curtea aceea și a probat teatrinul înainte să-l trimită. De data asta a măsurat cele două uși: poarta și ușa veche.

Ușa Eliei. Cele două din curte. Măsoară uși. Îl țin pentru fișă. —J.

A câștigat FULGER, fără să repete niciun tronson. Premiul a fost o pâine rotundă de-a Eliei, cu un 1 făcut din făină. Zoe a tăiat-o în trei bucăți. A lui Bruno era la fel de mare ca a ei.

Echipelor care au sosit cu încărcătura întreagă, Irene le-a dat câte o panglică.

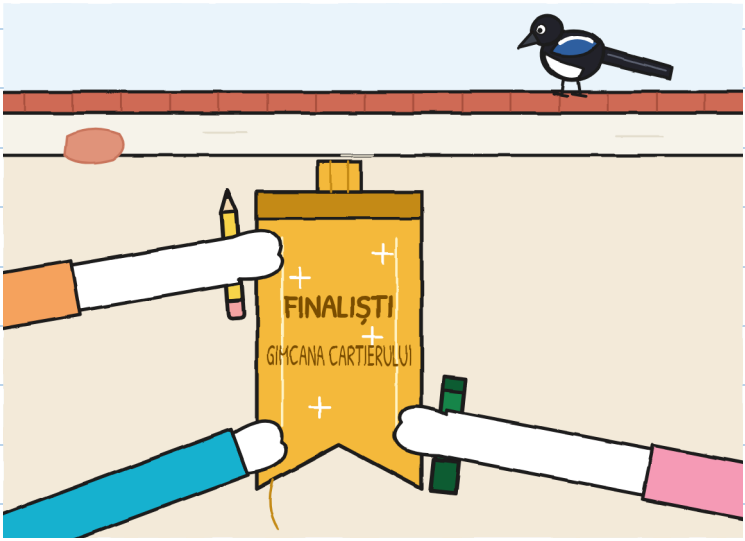

— Finalist e cel care ajunge ultimul, a spus Julita.
— E cel care ajunge în finală, a spus Noa.
— Am ajuns ultimii în finală, am spus eu. Merge pentru amândouă.

— Fiindcă tot e aici, a spus Irene, hai să-l inaugurăm.
L-au deschis Mara și Irene. Noi, în spate. Aveam două minute ca să inventăm un spectacol de teatru. Noa a împărțit rolurile. Înainte a întrebat:
— Cine vrea să vorbească puțin?
Am ridicat mâna.
Fărâmiță s-a desprins de Vera, a zburat un metru și s-a așezat deasupra unui panou. Coada îi atârna în fața ferestrei. Era deja spectacol, și noi nici nu începuserăm.

Spectacolul s-a numit „Pachetul care nu voia să intre”. Julita o juca pe Mara, cu un con de hârtie drept pălărie. Noa juca toate ușile. Eu jucam pachetul, ițit la fereastră.

— Atelierul? zicea Noa. Aici, croitorie.

— RETURNAT, ziceam eu.

L-am spus de nouă ori. Publicul le număra. A zecea oară, Noa a deschis brațele, iar eu am spus celălalt cuvânt.

Ca să salutăm, ne-am arătat toți trei la fereastră. Încăpeam. Înghesuiți.

Nu se împarte în bucăți. Se strânge unul. —J.

CAPITOLUL 6

Ce rămâne după ce se termină proba?

După-amiază ne-am întors la magazin cu eticheta. A venit și Noa. Julita s-a uitat la afiș. Apoi s-a uitat la Mara.

— Pot?

— E afișul tău.

Julita a tăiat 15 și a scris, mare, 14. Mara a lipit eticheta în registrul ei, lângă celelalte cinci.

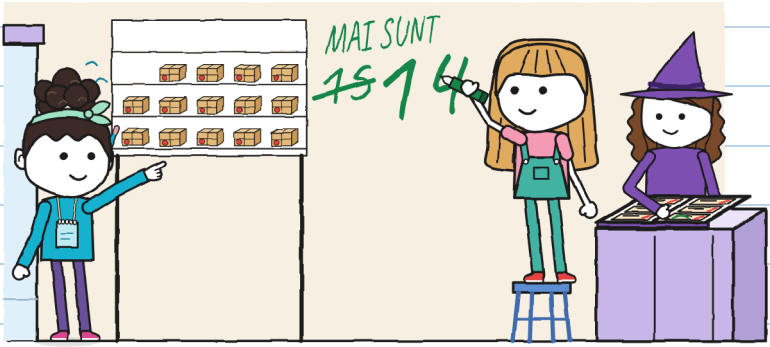

Noa le-a numărat încet. I-au ieșit paisprezece. Știe să numere. —J.

Toni a adus clasamentul. Eu l-am notat în caiet.

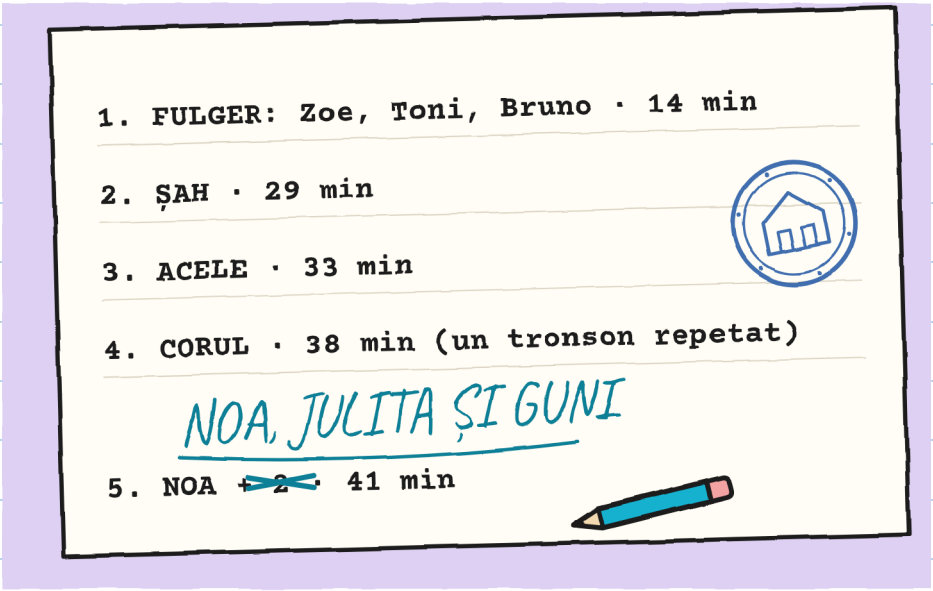

M-am uitat de două ori. „Bruno" era întreg, netăiat și fără nimic deasupra.

Noa a aranjat treaba cu echipa noastră, cu creionul ei turcoaz. Nu i-o ceruse nimeni.
— Luni nu știam cum vă chemați, a spus. Adică. Cum îl chema pe Guni.

Am scos fișa lui R. Avea unsprezece indicii. Am adăugat unul.

Toni a citit-o. A citit și nota lui, mai jos. N-a tăiat nimic.

— A probat teatrinul, a spus. Clopoțelul meu, nu.

— Asta nu știm, a spus Julita.

— Despre clopoțelul meu nu e nicio linie în niciun inventar, a spus Toni. Și asta era adevărat.

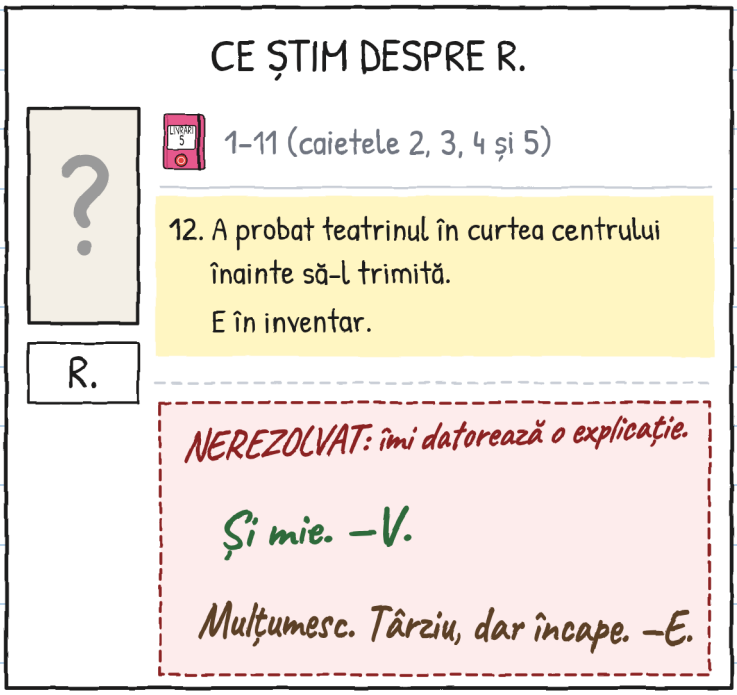

Apoi am desfăcut planul pe tejghea. Adică: nu mai era împăturit.

— Îi lipsește partea ta, i-am spus Noei. Ce e de la fântână încolo. Din străzile alea eu știu doar metrii.

Noa s-a uitat la Julita. Julita s-a uitat în tavan, felul ei de a nu se băga.

— Pot să desenez pe el?

— Pentru asta ți-l arăt.

Noa a scos creionul de după ureche.

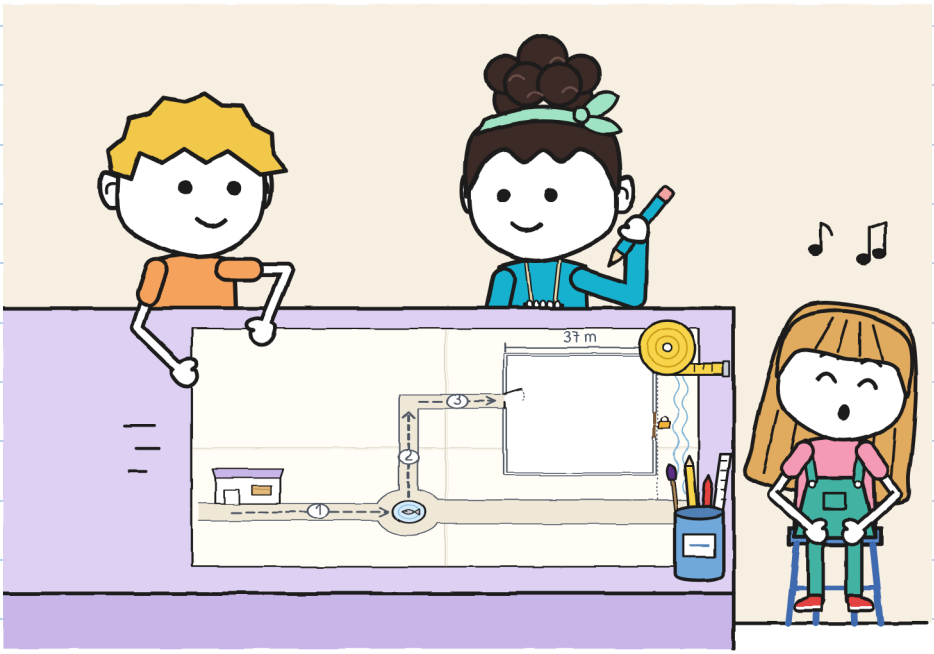

Noa a adăugat strada ei, centrul pe dinăuntru și distanțele, în pași. Eu am pus metrii alături. Julita n-a mai rezistat și a scris firma fântânii.

PLANUL CARTIERULUI (AL CELOR TREI)

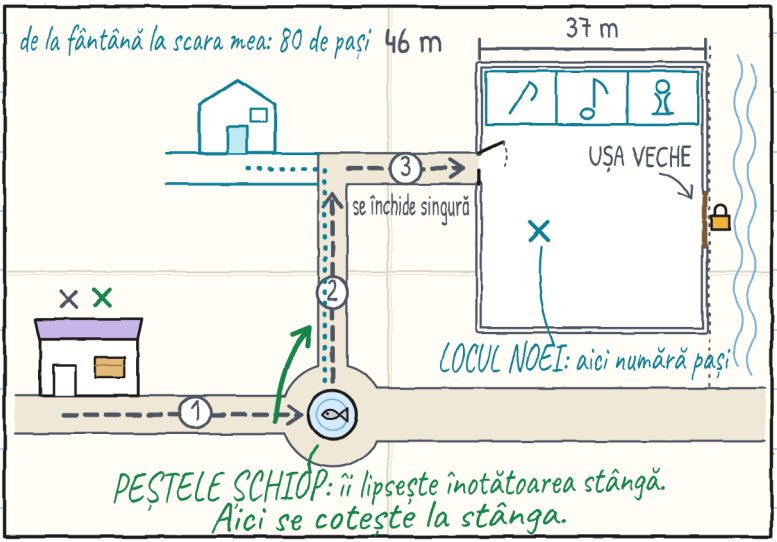

Și în timp ce desenau mi-au povestit povestea peștelui șchiop. E lungă. Nu e atât de bună cum se zice. Dar acum o știu.

E foarte bună. Doar că am povestit-o prost: ne-am tăiat vorba. –J.

Julita purta panglica legată la încheietura mâinii. I se desprinseseră deja trei fire.

— Dacă o păstrez eu, luni nu va mai fi decât o franjură, a spus. O păstrăm în caiet?

Am lipit-o pe prima pagină, sub ÎMPĂRȚIT, cu o bucată de bandă adezivă la fiecare capăt. Am desenat-o cu firele ei desprinse. Dacă se destramă, se destramă: nu o desenez mai nouă decât este.

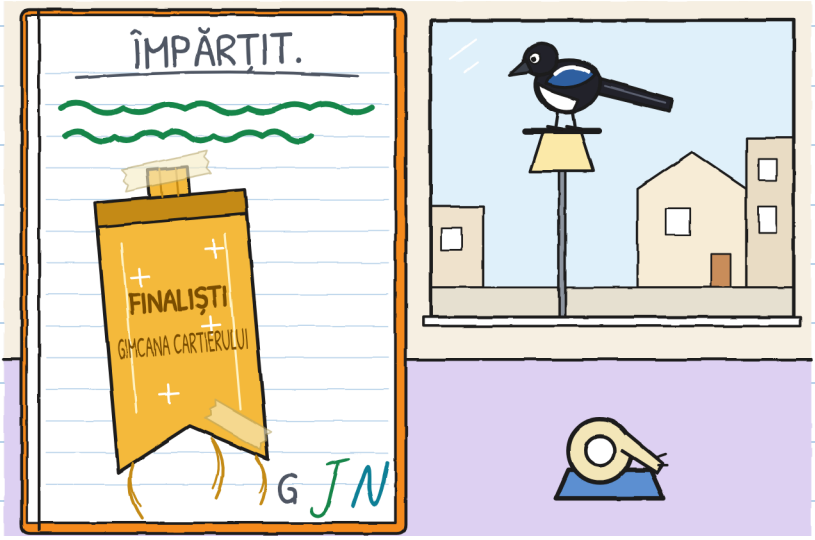

Caietul meu nu se închide atât de bine ca al tău. De-asta. —J.

Noa a dat paginile înapoi, cu permisiunea mea, și a ajuns la colțul cu liniuțe.

— Și asta?

— O socoteală pe care o țineam greșit.

— Și cealaltă? a întrebat, citind cu voce tare: „O poartă o poate ține și o piatră".

— M-am gândit marți.

— O piatră nu spune „bordură", a spus Noa. Nici „stop" de cincisprezece ori.

N-am șters liniuțele. În creion se poate, dar n-am vrut.

Nu le șterge. Sunt puțin ale mele. —J.

Duminică, în zori, a stat de veghe Noa, care locuiește vizavi de centru. La nouă a adus la magazin un bilet. Venea numărând pași.

7:38: teatrinul, în atelier, pliat.

7:44: se face ziuă. Nu se mișcă.

7:50: tot acolo. Pași făcuți: zero. –Noa

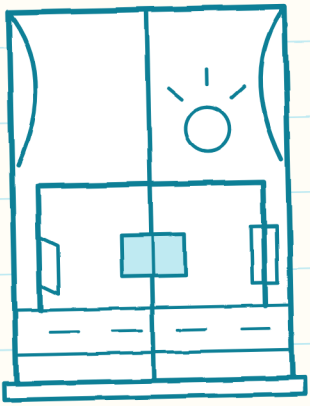

Veghează mai bine ca mine, numără mai bine ca mine și nu face pâine. Două din trei. –J.

Mara a ridicat oblonul pe jumătate ca să ne lase să trecem, iar eu am desenat raftul: paisprezece pachete și șase locuri goale. Nu a trebuit schimbat afișul.

— Șase, a spus Mara. Și și-a închis cartea.

Toni era în cutia lui, cu casca pusă, deși era duminică. Noa a rămas în picioare, lângă ușă. Nimeni nu i-a zis „stai jos”. Nimeni nu i-a zis „pleacă”. A venit pentru că a vrut, iar luni are repetiție.

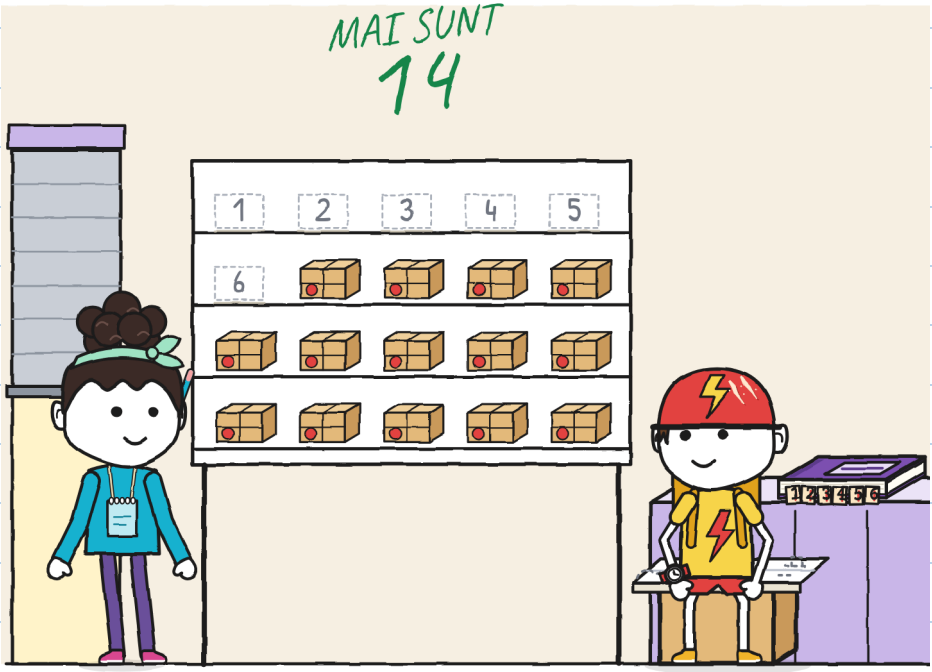

Ca să închei caietul, am desenat fereastra teatrinului, goală.

Fiecare s-a desenat înăuntru. Eu, în creion. Julita, în verde. Noa, în turcoaz. Noa a cerut voie înainte să picteze în caietul meu. Julita, nu.

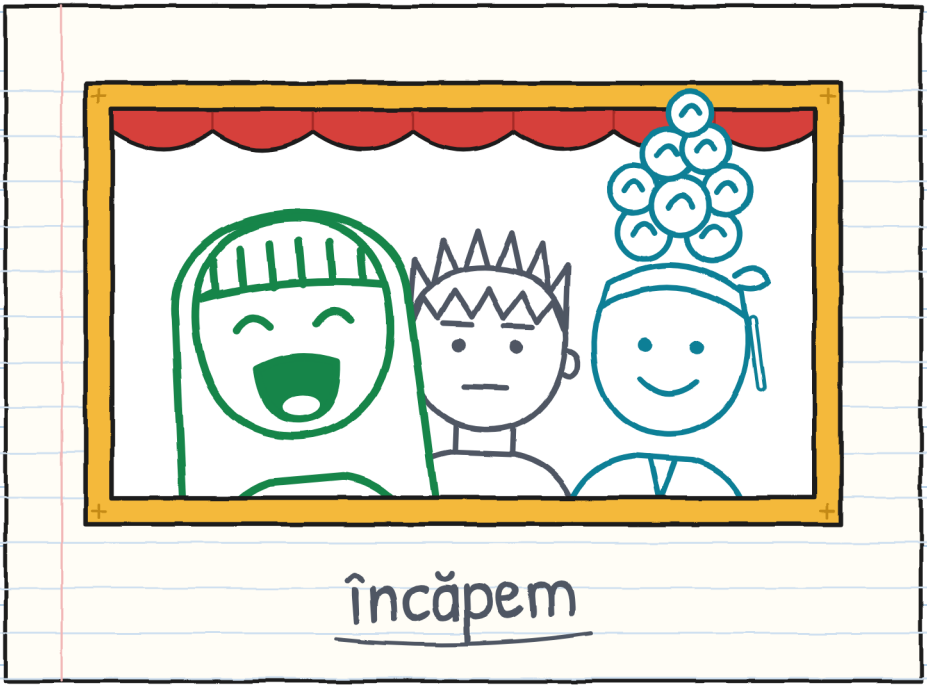

Împărțit e împărțit. E scris pe prima pagină. –J.

LIVRAREA NR. 6. Tronson cu tronson:

TRONSON		CINE CĂRA	CINE ORIENTA	CE A FOST DE REPETAT
	Magazin → fântâna peștelui șchiop	Guni și Noa	Julita	virajul de la fântână (de trei ori)
	Fântână → colț	Julita și Noa	Guni	nimic (dar încet)
	Colț → curte	Guni și Julita	Noa	intrarea: harta era veche
	Sâmbătă	toți trei	toți trei, pe rând	cureaua (a doua oară, în a treia gaură)
	Înainte de noi	Mara, singură	nimeni	nouă drumuri
	R.	?	?	nu știm

	A CĂRA 	A ORIENTA 	A FACE LOC 	A ANUNȚA
1	Guni și Noa	*Julita*	*Julita*	*Julita*
2	Julita și Noa	Guni	Guni	Guni
3	Guni și Julita	*Noa*	*Noa*	*Noa*

Trei căsuțe. Ba nu, patru. Trei nume.
Niciuna goală. –J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 7

(foarte curând)

De data asta eticheta cerea o oră la care eu sunt deja în pijama.

Cine e treaz când ceilalți închid? În afară de mine. —J.

CARTIERUL (versiunea 6)

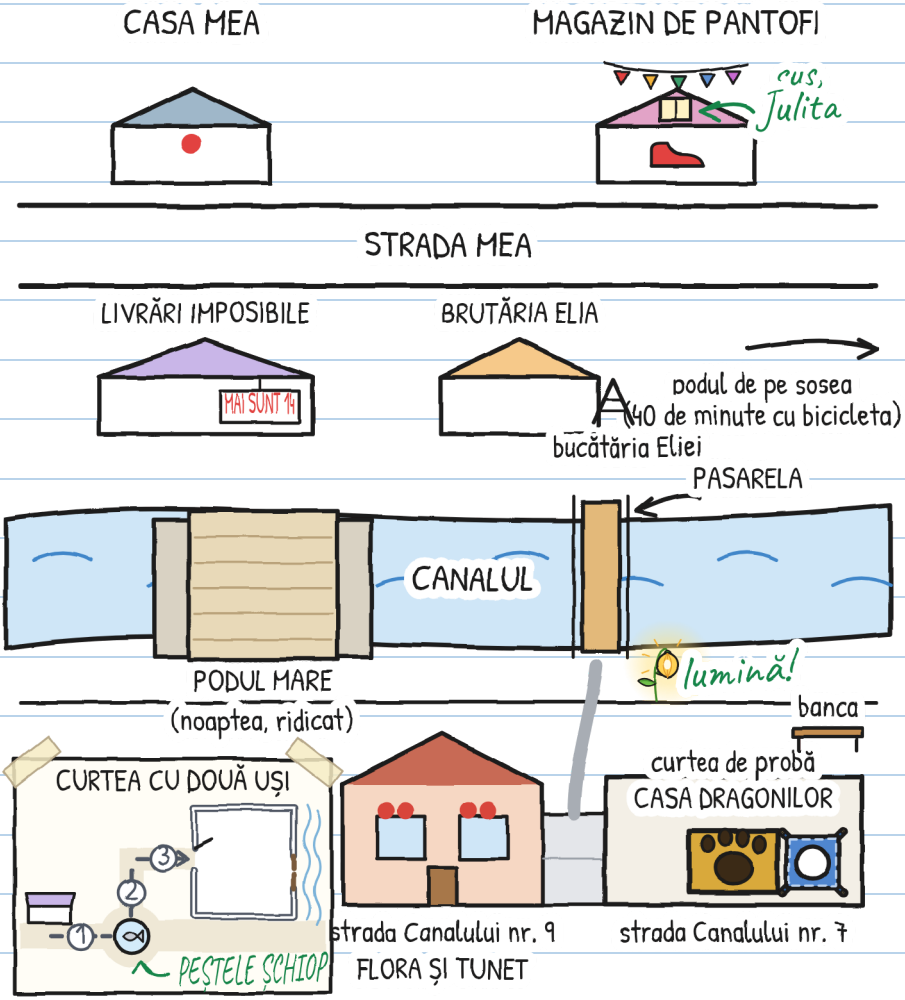

TRASEUL TĂU

Cine cară? Cine orientează? Cine face loc?
Cine anunță?

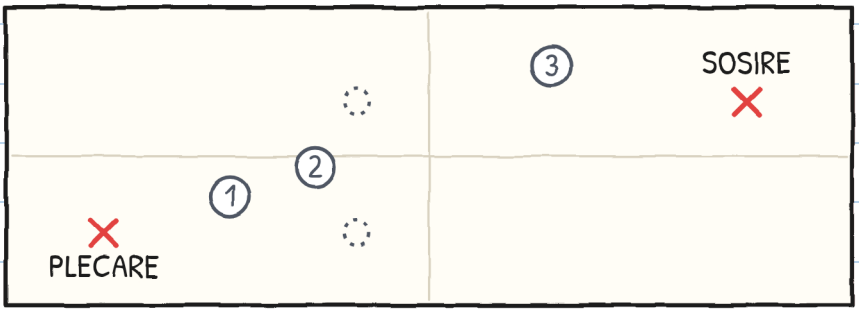

MĂSURĂTORUL DE TREI

	A CĂRA	A ORIENTA	A FACE LOC	A ANUNȚA
tronson 1				
tronson 2				
tronson 3				

Dacă într-o căsuță apare mereu același nume, schimbă-l. –J.

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Sunt șase mărimi, de la 3 la 16 ani, și peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L au aceleași pagini și aceleași desene. XL e un roman. Se schimbă doar felul în care e povestit.

MĂRIME XXS · PRE-A1
GUNI A SCRIS UN CUVÂNT ȘI A LĂSAT LOC. VEZI CUVÂNTUL „ÎMPĂRȚIT”?

MĂRIME XS · A1
Am scris un singur cuvânt. Am lăsat jumătate de pagină liberă. N-a rămas liberă nici un minut.

MĂRIME S · A2
Pe prima pagină am scris un cuvânt. Am lăsat jumătate de pagină liberă, pentru orice eventualitate. N-a rămas liberă nici un minut.

MĂRIME M · B1
Pe prima pagină am scris un singur cuvânt. Am lăsat jumătate de pagină liberă, pentru orice eventualitate. N-a rămas liberă nici un minut.

MĂRIME L · B2
Pe prima pagină am scris un singur cuvânt și am lăsat jumătate de pagină liberă, pentru orice eventualitate. N-a rămas liberă nici un minut.

MĂRIME XL · B2-C1
Roman ilustrat · 13+

Nivelurile CECRL sunt orientative.

Fiecare în mărimea lui. Același teatrin. —J.

PENTRU FAMILII ȘI CADRE DIDACTICE

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

TRANSPORT ADEVĂRAT: CE SĂ FACI

1. Înainte să pleci, privește tot drumul.
2. O persoană merge liberă: deschide ușa și anunță.
3. Mâinile, pe mânere. Departe de balamale și de închizători.
4. Cu o încărcătură nu se aleargă și nu se face concurs.
5. Dacă cineva spune „stop", se opresc toți.
6. Mai întâi se lasă jos; apoi se discută.
7. Ce e mare se deschide și se pliază în doi, cu o persoană adultă.

Ștampila DOAR ÎN POVESTE arată ce se poate întâmpla într-o poveste, dar nu într-un transport adevărat.

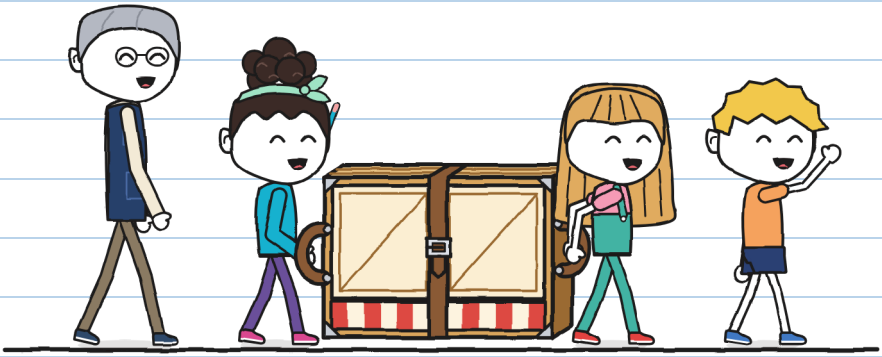

Iar dacă știi ceva despre drum, spune înainte. –J.